

MAX BRAND

MISTRAL

LEI
75

COLECȚIA ROMANELOR SENZAȚIONALE

Nr. 3

MAX BRAND

MISTRAL

Traducere de d-na
CLEOPATRA MARINESCU

2477

EDITURA „DANUBIU”

STR. Dr. ISTRATI No. 10, — BUCUREȘTI

Of. Reg. Com. 1395/941

Max Brand nu este un nume necunoscut cititorilor de cărți bune. Acest autor german, care a trăit majoritatea timpului în America, este un minunat pictor al moravurilor yankeilor. Romanele sale nu sunt polițiste, ci ambrățișează toate domeniile de activitate literară.

Spirit subtil, umorist fin, cunoscător încercat al sentimentelor omenеști, **Max Brand** a reușit să se impună drept unul dintre cei mai valoroși scriitori germani de dincolo de Ocean și americanii s'au grăbit să-l adopteze, iar marile case de filme din Hollywood îi plătesc sume fabuloase pentru scenariile sale, dintre care «**Doctorul Kildare**» a rulat și în România.

«**Mistral**», noul roman al lui **Max Brand** care apare în românește, va dovedi cât de vast este talentul acestui mare autor.

CAP. I.

LINDLEY LISTER

La vreo 5 kilometri depărtare de satul Borrogate, e situată înălțimea Eastdown. Pe această pantă, automobilele trebuie să-și încetineze viteza. Pe drumul acela se afla angajat cu mașina și Lindley Lister...

Lângă dânsul, se găsea prietenul său Filip Osborn, căruia tocmai îi lămuria că atunci când ai o mașină de 120 pe oră, e direct idiot să-ți încetinezi viteza, ci, dimpotrivă, alergând în goana cea mai mare, poți trece cu ușurință prin locurile cele mai primejdioase.

Zis și făcut, dar în clipa înd ajunsse la poalele înălțimei, din direcția opusă se apropiară cu repeziciune rațele unor faruri de automobil.

Situația deveni, instantaneu, disperată. Învârti luminatorul, aruncă o privire asupra indicatorului de viteză, care arăta 95 și puse mâna pe compresor. Se părea că mașina prinsese aripi. Chiar și lui Lister, care până înima...

Incrucișară o limuzină mare, în timp ce în mintea lui Lister sălășluia un gând: trecuse desigur de 120 pe oră!... Primejdia de care scăpase, atât el, cât și prietenul său, era cu desăvârșire uitată. Păi era și logic. Afară de un cal bun, nu există nimic pe lume mai plăcut, decât o mașină de prima calitate...

Acum, se îndreptau spre înălțimea Chaduick. Treacănd pe acolo, Lindley își reaminti de povestea pe care bunicul său, colonelul Oberst, i-o spunea cel puțin odată pe an, la fiecare 4 Octombrie. Acolo era locul unde strămoșul său, generalul Lister, își găsisse moartea cu prilejul unei vânători de vulpi. Generalul călărea calul său favorit «Sarpedon», în vinete căruia curgea sângele calului la modă pe atunci «Prințul Regent». Sarpedon,

calculând greșit o săritură, își îngropă stăpânul sub el. Generalul mai supraviețui câteva minute căderii, apoi muri în brațele unui tânăr, Ned Sherdon, care se repezise, primul, spre dânsul. Muri cu un râs ușor pe buze. Ceeace însă îl supăra, mai mult, pe colonelul Oberst, era că de veacuri, familiile Lister și Sherdon, deși vecine, erau dușmane de moarte...

Străbătu, foarte gânditor, satul Borrogate. Intrucât scara era puțin cam răcoroasă, căuta un drum mai scurt și se opri în fața hanului satului.

— Ei, Tommy, aduci odată cartofii accia... el o voce adâncă.

— Păi nici nu e Fordul lui Tommy! răspunse o voce tinerească. Am bătut imediat după sgomotul motorului!

— Așa e, eu sunt! spuse Lister, ieșind din întuneric. Ce mai faci, Clancy?

— Bine, dar sunt cam supărat pe Tommy. Ori vine prea târziu, ori uită jumătate din comisoanele ce i le dau. Dar apropiați-vă, vă rog! O să îngrijese de ceva cald pentru dvs. A dracului vreme! Numai pentru vulpi e bine, acum.

După ce străbătură bucătăria, intrară săliță de musafiri, unde, împrejurul sobei, cere de scaune de piele, de modă veche.

Accastă odaie avea un trecut glorios, căci în ea generalul Washington, croul național american și primul președinte al Statelor Unite, băuse un păhărel din minunatul Mulddon, oferit de stră-străbunicul lui Clancy Mulddon.

— Ia ascultă, Clancy, spune-mi de ce ești împotriva prohibiției? În definitiv, mulțumită ei ai devenit bogat!... Intre noi fie vorba... mai ai ceva din betea aceea canadiană?

— Firește că mai am, domnule Lister, dar aș vrea să-mi îngăduiți astăzi să vă propun ceva mai bun. Am prițit un must de mere, puțin cam tare, dar strașnic zău așa! Vreți să-l încercați?

Umplu un păhărel și-l întinse lui Lindley Lister.

— Strașnic e, așa cum v'am spus, lămurii hangiu! Nici odată n'ați gustat așa ceva!

Intrucât Filip Osborn sta încă în pragul ușii, Lister îl întrebă:

— Nu e nimeni care să vrea să bea cu mine?

— Nu e nimeni! interveni hangiu! Doar...

— Doar... cine?

— Tim Mac Farland.

— Trimite-l aici!

— Serios?

— Desigur... i face plăcere să-l văd.

Mulddon rânji, deschise uşa şi strigă:

— Tim... vino'neoa!

Un tânăr intră în salon. După ce-l privi pe Lister, întrebă:

— Ce e, Clancy?

Lister merse spre el, îl apucă de mână şi îi spuse:

— Îmi pare bine că te văd, Tim. Vino să-ţi ei un păhărel cu mine!

— Vorbiţi serios?

— Fireşte!... Mulddon, mai dă un pahar!

— Nu cred ca domnul colonel să fie prea încântat, aflând că aţi ciocnit un păhărel cu mine.

— Ei aş — bunicul meu are gusturile lui — şi cu pe ale mele!... Cât timp ai fost — acolo?

— Trei săptămâni, răspuse Tim, trecă peste părul lui tuns chilug.

— Şi acum lucrezi pentru Clancy?

— Caut să mai trebăluiesc ceva pe aici, până ce mi-oi găsi de lucru.

— Ia te uită la mine!... Te foloseşte Clancy la contrabanda lui de alcool?

— Nu!... Zău că nu!...

— Minţi, Mac Farland!... Discară mă însoţeşti! Am să-ţi procur eu ceva de lucru.

— Dar — d. colonel...

— Am să orânduiesc eu. Haide — împachetează-ţi lucrurile!

— N'am nimic de împachetat, d-le Lister!

— Cu atât mai bine... Am tocmai nevoie de un om să se priceapă la cai.

— Cum, aveţi de gând să încercaţi ceva cu mine?

Faţa lui devenise albă, din pământie cum era înainte.

— Ce înseamnă asta să încerc?... Trebuie doar să ai mai multă încredere în tine şi atunci şi ceilalţi vor avea!

— Îmi îşi privi vârfurile picioarelor.

Haide... ia-ţi paharul... Ia şi tu unul, Clancy! Vino să ciocnim pentru viitorul lui Tim Mac Farland!

Ciocniră paharele în băură. Tuguindu-şi buzele, Lister spuse:

— Ai dreptate, Clancy... e straşnic!

— Drept în sânge se duce, replică Clancy, umplând iar paharele.

— Să-mi rezervi câteva butoiașe. Stau bine azi cu banii. Am fost la curse și am câștigat cu o mârtoagă 25 la 1. Păcat că am pariat numai pe un sutic.

— 25 la 1? se miră Mulddon. Cum de l-ai ghicit?

— Mă bazez pe ochii mei... Dela prima vedere nu prea arăta el mare lucru. Chiar dela start a pierdut vreo 5 lungimi — după aceea să-l fi văzut însă!... Extraordinar a fost. Cerul să-l binecuvânteze!... Noroc!

Când a doua sticlă fu golită, Mulddon desfundă a treia.

— Gata. Clancy! Apa asta îți merge direct în vino și astă seară trebuie să am capul limpede. Richter Postlewaite e la noi și colonelul n'o să-mi ierte niciodată dacă întârziu.

— D-le Lindley, ustul nu e botezat, astfel că nu vă puteți îmbăta cu el, răspunse negustorul.

— Ei, atunci mai dă-mi un pahar!... Haide, Tim, mai bea și tu unul... Fă o mutră mai veselă, acum când o să revii iar la vechii tăi prieteni!

— Mai veselă? spuse Tim, trist și amărit. Imi întorc spatele când mă văd.

— Nu trebuie să te mâhnești, Tim!... Ajunge acum... E ultimul pahar!... Trece-o pe răboj, Clancy... sunt liniștea azi.

— Păi doar n'ai pierdut cele 25 de sutare?

— Care sutare?... Ah, da... Asta a fost păcăleală! Adevărul e cu totul altul... Pușlamalele m'au desbrăcat până la cămașă. Mi se face rău când îmi amintesc! Mai toarnă-mi unul! Dracu să-i ia pe toți bookmakerii!

Mulddon râse și mai umplu paharele de câteva ori.

— Eu cred că e mai bine s'o sfârșim, spuse Tim Mac Farland. Știi, doar, d. colonel...

Lasă-mă în pace cu colonelul... Toamnă, Clancy!

Înceiează omule! șopti Tim, energic, la urechea hangiului. Nu vezi că e complet făcut la dinți?

Clancy Mulddon, nu ținea să-i facă pe Lister senior și junior să-l urască și căută să rezolve, diplomatic, chestia. Totuși, atunci când Lindley părăsi hanul, se clătina serios pe picioare.

— L-am crezut mai tare, spuse hangiul, enervat, lui Tim. Pilit mai e. Dacă pleacă acum, i se mai poate întâmpla o nenorocire.

— Lasă asta în seama mea! răspunse Mac Farland,

îngrămădindu-l pe Lister pe banca dinapoi, după care luă el loc la volan.

— Halt — o clipă! strigă Lister, în clipa când Tim voi să demareze. Am uitat ceva foarte important!

Hangiul se repezi, foarte îndatoritor.

— Ce anume?

— Am uitat să cântăm cântecul Câinelui și al Vulpei!

CAP. II.

MASA DE LA 8

Cu toate că Tim își dădu toată osteneala să conducă liniștit și cu toată atenția, fu cât pe ce să răstoarne un camion de cărbuni, iar la eșirea din sat, numai cu mare greutate, isbui să nu dea peste un trecător.

Urmarea firească a acestor fapte, fu că legea îi ridică dreptul să conducă mașina mai departe, căci, deodată se auzi uruitul unui motor și o voce puternică, bărbătească:

— Ce vă trăsnește prin cap? Vreți să faceți din Bor, rogate un cimitir?!... Ah, ți-ai pierdut cărma, d-le Lister?... Opiți!

Frânele scârțâiră și mașina se opri.

— Permisul de conducere! ceru funcționarul, infuriat. Ei asta-i! Tim Mac Farland? Ai să te înapoiezi acolo de unde vii, iubitele Coboară!

-- O clipă, te rog! interveni Lister, înainte ca Tim să execute cele poruncite.

— E oare beat, acest Mac Farland ?

— Deloc, numai că piciorul lui nu prea e obișnuit cu pedalele mașinei mele.

— Așa?

Polițistul privi starea îndoeală a posesorului mașinei.

— Imi face impresie că domnii vin direct dela bojdeuca lui Clancy Mulddon?

— Așa e, prietene! Ascultă-mă pe mine și du-te și d-ța acolo. Are un must de mere, ceva... o nebunie!... Să-ți dea să guști... în contul meu!

Polițistul zâmbi amuzat și se adresă șoferului improvizat:

— Tim, dă-i drumul, dar fii atent! Înțeles?...

— Halt, o clipă, te rog! mai strigă odată Lister.

— Ce mai e? întrebă polițistul, mirat.

— Iubite... prietene... se bâlbâi Lindley. Nu vrei...

să-mi cânti... puţin...

câinelui prost... şi al...

vulpei deştepte?

— Nu astă seară, răsă poliţistul. Dă-i drumul, Tim, dar fi atent!

Maşina se puse anevoie în mişcare.

— O minune de om! Un băiat minunat! murmură poliţistul, în timp ce automobilul se îndepărta.

Mac Farland îşi muşcă buzele de enervare. Toate ca toate, dar când îl auzia pe Lindley cerând să i se cânte balada câinelui şi a vulpei, săria în sus, nu alta. Atunci când se apropiară de Lister-Hall, proprietatea colonelului, Tim şopti la urechea lui Lister:

— Cred că ar fi bine să vă mai ţineţi gura. Ne apropiem de casă!

— Ce oră e!

— 8 fără 5.

Doamne Dumnezeule... mai am 7 minute. Am întârziat... şi cu colonelul nu e de glumit atunci când întârzii!

Tim conduse maşina până la scara de serviciu şi cum pasagerul său se cam chinuia să coboare, Mac Farland îl ajută. Prima persoană de care dădura, fu Loomis Tod, rânduşul, care, cu luleaua în gură, privia muştrător pe noii veniţi, cari, din greşală, sau poate datorită faptului că Tim nu cunoştea locurile, nimeriseră în grajd.

— Ce căutaţi aici? întrebă el, surprins.

— Nimic — l-am adus, doar, acasă, pe d. Lindley. Poate eşti atât de bun să-mi ajuţi să-l duc până sus...

— La dracu..., strigă Loomis, smulgându-şi pipa din gură şi băgând-o în buzunar. Iar o să urle colonelul!...

Se apropiă de Lister, îl cercetă cu mai multă atenţie şi sîrigă, repede:

— Charly, chiamă-i pe Gregory Chance, dar repede!

Un tânăr ţâşni afară şi dispăru repede, în casă.

— Iar ţi-ai băgat mâna aici, Tim! s use Loomis tânărului.

— L-am adus doar acasă! răspunse Tim, supărat că învinovăţit pe nedrept. Ce vrei dela mine, acum?

— O să vezi! Şi, colonelului nu-i plac asemenea chestii.

— Ia nu mai trăncăni atâta, Loomis! se a Lister în discuţie. Mai am 7 minute..., ajută-l bine!

Ajutat de Loomis şi Mac Farland, el se apropiă de

casă, în pragul căreia se aflau deacum Gregory, majordomul, și Chance, camerierul.

Cei doi oameni nu știau ce să facă. Să-l anunțe pe colonel că d. Lister e bolnav, sau să-l ducă departe, pretextând un accident de automobil?... În tot cazul, colonelul nu i-ar fi crezut.

— Ce ne facem acum, domnule?

— Ilabar u'am... gădiți-vă voi la ceva, în locul meu!

Gregory, majordomul, avu o idee mântuitoare.

— Charly, strigă el micului rânduș, du-te în bucătărie și spune bucătarului șef să servească masa la ora 8 și 5 minute!

— Nu se poate, strigă, speriat, cameristul, D. colonel o să se supere...

— Bine, dar altă soluție n'avem!... Du-te, fiule și spuse așa bucătarului. Deasemenea n i spunci surșii potrivească ceasul.

Băiatul dispăru.

— Tu, Chance, du-l repede pe domnul în camera sa! porunci majordomul, mai departe. Desbracă-l, fă-i un duș rece, apoi îmbracă-l în smoking... Oamenii aceștia o să-ți ajute!

— Firește! mormăi cameristul. Eu fac treaba și d-ta primești mulțumirile.

— Dimpotrivă, răspunse majordomul, cu un glas de martir. Eu preiau cea mai grea însărcinare: să potrivească ceasul din hall!

Și, dispăru, măreț, pentru a potrivi ceasul care de două sute de ani mergea cu o precizie matematică...

Fiecare minut era acum prețios. Cu puteri îndoit, oamenii îl târău pe Lister sus, pe scări, în timp ce unul îl sfătuia părintește, să lase balada câinelui și a vulpei pentru altădată...

După câteva minute, Lindley părăsi camera cu un pas sigur, îndreptându-se spre scară. Servitorii îl văzură proaspăt și surâzător, ca întotdeauna.

— Strașnic, spuse Loomis. Pur sang din cap și până în picioare.

— Bun băiat, întări Tim. Măy duce și în iad pentru el!

Datorită acestui răspuns, Chance îl luă sub oblăduirea sa, căci altfel servitorimea nu l-ar fi îngăduit pe Tim în mijlocul lor.

— Lister stătu o clipă, pe gânduri, în fața ușii biblio-

tecei apoi, după ce răsufală greu, păși înainte, cu hotărîre.

— Uite încă o dovadă că ceasul tău nu merge bine! auzi el vocea colonelului Lister. Lindley nu vine niciodată târziu.

CAP. III.

MISS HALCYONE

În bibliotecă se aflau trei persoane. Bunicul său, Postlewaite și o fată: nepoata judecătorului, d-ra Halcyone. Tânărul nu prea se simți în largul lui, căci știa că fetele nu le place alcoolul, totuși el era capabil să se stăpânească...

Înainte de a părăsi biblioteca spre a merge la masă, judecătorul atrase atenția nepoatei sale asupra unor trofee de vânătoare. De momentul acela, profită colonelul ca să șoptească ceva la urechea nepotului său:

Să știi că vrea să te căsătorească cu dânsa. Uite-te și tu la dânsa: e tânără, frumoasă și vine direct de la pension — așa că poți s'o formezi tu, cum vei vrea. Afară de asta mai are vreo 7 milioane bani peșin... Știi deci ce ai de făcut, tinere!

Bine... dar Halcyone e un nume imposibil!

— Așa? Nu găsești!... agă de seamă cum te porți cu ea... altfel o pățești cu mine!

Lui Lindley nu-i rămase decît alta de făcut, decât s'o conducă la masă. 'U-i plăcea, deși avea o toaletă frumoasă de seară și, în loc de bijuterii, numai o brățară cu un smaragd.

Gânditor, dădu pe gât un păhărel de Chablis. Doamne Dumnezeule — asta nu trebuia s'o facă!... căci începuseră să-i vadă ea prin ceață pe cei trei conmeseni...

Spre a-și risipi ceața ce începea să-i împănjenescă ochii, înigheabă o mică discuție cu miss Halcyone. Fata venia direct de la pension. Ii plăcea muzica. Wagner firește — dar pasiunea ei era Chopin.

— Vasăzică, îți place muzica? Atunci poate că știi și balada Câinelui și a Vulpei?

— Nu. E frumoasă?

— E puțin spus. Ai fost vreodată la vreo vânătoare de vulpi?

— Nu — deabia acum învăț să călăresc.

Se uită din nou la ea, unicul
forma așa cum îi va place.

— În definitiv, nu sunt guvernantă! gândi el, tare.
Fata păru foarte surprinsă.

— Am spus ceva? întrebă Lindley înmărmurit și
întinse mâna, în neștire, spre pahar. Ca prin vis îl văzu
pe Gregory cum elatină din cap. Ce avea bunul Gre-
gory? Ceva nu era în regulă...

Când se uită iar spre tânăra fată, observă că pe
buzele ei flutură un râs șagălnic.

— Am spus ceva atât de comic? întrebă el, serios.
Ea încuviință.

— Aiunci râzi, te rog, mai departe! rugă el. Trebuie
să râzi mereu — dacă râzi pari mai în vârstă.

Văzând uluiala din ochii fetei, se grăbi să se scuze:

— Doamne, nu trebuia să spun asta!

Ea râse și mai tare — și deabia acum băgă el de
seamă că fata îi place. Un cal îi place când îl vezi galo-
pând — femeia numai atunci când râde.

— Dacă vrei să înveți să călărești, am să-ți dau eu
un cal numărul unu. Am un căluț care zboară ca vântul.

El văzu cum ochii ei cantă ajutor la judecătorul
Postlewaite.

— Ai familia aici? întrebă el, mai departe.

— Mama și tata sunt morți.

— Îmi pare rău — nu știam!

Ochii ei erau plini de lacrimi și buzele ei se strân-
eau ca botșorul de iepure — exact ca la copiii mici.

— Unchiul Willy e singurul om pe care-l am. Aș fi
singură pe lume fără el.

Lindley căută înfrigurat prin toate colțișoarele cre-
erului său, câteva cuvinte de îmbărbătare, dar nu găsi
altceva mai bun de spus, decât că judecătorul se pricepe
foarte bine la cai. Necăjit de gafele sale, întinse iar
mâna spre pahar și iar întrevăzu, ca prin ceață un cap
ce se elatină muștrător.

Când ridică capul, văzu că masa e servită. Tânăra
fată îi vorbea cu însuflețire. Avea un glas foarte plăcut.

— Lindley, îl strigă judecătorul. Despre ce vorbești?
Halcyone pare foarte însuflețită.

Își chinui creierul ca să poată găsi un răspuns și în
cele din urmă păru că izbutește:

— Am întrebato tocmă pe d-ra dacă știe cântecul
câinelui prost și a vulpei deșteptel

Toată lumea izbucni în râs.

— E un cântec vânătoresc? întrebă Postlewaite.

Mai mult nici nu-i trebui lui Lindley Lister, care începu să cânte balada lui favorită. Deodată începu camera să se învârtască. Se apucă cu amândouă mâinile de masă și amuți.

— Ești bine? ispus azi, spuse colonelul. Totuși vocea ta pare să fie mai curînd pentru un strigător la mezat, decât organul unui cântăreț.

Așa era bunicul său. Intotdeauna trebuia să găsească ceva care să-l necăjească. Trebuia să-și inneze necazul în vin, dar în clipa când voi să ducă paharul la gură, iar începu să-i joace sufrageria în jurul lui. Se auzi un sgomot, o țâșnitură... și plastronul alb al judecătorului se păta cu roșu.

Speriat, Lindley sări în sus și încercă să ștergă pata cu șervetul.

— Nu înțeleg, mormăi el, clătinaându-se pe picioare. Imi pare grozav de rău. Zău, regret...

— Cum poți veni la masa mea în halul acesta? auzi el acum vocea infuriată a colonelului. Cred că e timpul să te retragi!... Gregory!

Fața cadaverică a lui Gregory dispăru, spre a simți în schimb cum un pumn de fier îl înșfacă. Înșfârșit, se văzu afară. Fețe îngrijate se îngrămădiau în jurul lui.

— Doamne Dumnezeule, ce-o să spună colonelul?

— Numai tu ești de vină, Mac Farland!

— Sunt nevinovat... dimpotrivă...

— Atenție!

— Deschide repede ferestrele!

— Așa... încet... încet...

Lindley căzu ușurat pe pat.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el, deodată, ridicându-se în capul oaselor.

Gregory încercă să-l dea afară pe Mac Farland din cameră.

— Lasă-mi... e, Gregory! Vino!

Tim!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu țipați așa, Sir. Și așa și așa, d. colonel este supărat foc.

Chance, bătrânul servitor, tremura de enervare.

— Vax!... Băeți, hai să cântăm toți împreună. Hai-deți... dați-i drumul: Un câine prost... a văzut odată... o vulpe deșteaptă...

Deodată se auzi o voce noruncitoare.

— Inchideți ușa... și toată lumea afară! Imediat!

— Ei, Chance, ce te clădi așa? Ce vrei dela haina mea?

— Domnișorul trebuie acum să doarmă!

— Ai dreptate... Sunt atât de obosit... Atât de obo-

CAP. IV.

ISPRAVI DIN TRECUT

După ce Lindley eși, sprijinit de mână puternică a lui Gregory, în sufragerie domni o tăcere apăsătoare. Fața colonelului era galbenă ca ceara, iar râsul lui Postlewaite, foarte silit. Halcyone Tiverton, stătu o clipă cu nasul în farfurie, apoi își plimbă ochii prin cameră, încercând să găsească vreun motiv de vorbă. Și motivul îl găsi: pereții erau plini de tablourile strămoșilor lui Lister.

— Aveți tabloul renumitului Sir Walther Lister, despre care unchiul Willy mi-a povestit atâtea? întrebă ea cu un zâmbet drăgălaș pe colonelul Lister.

— Uite-l colo.., lângă ușă! răspunse acesta, descleștându-și buzele.

— Acela de colo? Se vede cât colo c'a fost un erou... un om din fier și oțel.

— Și totuși, te înșeli, copilul meu drag! răspunse judecătorul. Sir Walther e de partea cealaltă a ușii... acela cu șuvițele lungi, blonde.

— Păi acesta e prea frumos ca să fie un erou! Ia te uită ce față frumoasă are...

— Unde mai pui că avea o înălțime de doi metri! o întrerupse colonelul mișcat. Era tare ca un urs. Odată a apărut Listerburgul timp de o jumătate de oră... el singur împotriva a peste o sută de dușmani.

— Unchiul Willy mi-a povestit despre isprava asta, dar nu mi-a dat amănunte.

Privirea ei rugătoare înduioșă înima mândră a colonelului. Mă ia început să i se topească și el început să povestească:

— Făcuseră cu tunurile lor blestemate o gaură în zid. Când pătrunseră prin gaura aceea, un singur om îi înfruntă. Era Sir Walther Lister. Trăsese ultimul foc de pistol, iar sabia și-o frânsese în luptă. Privirea lui căzu deodată pe o spadă grea, din oțel, ce atârna pe perete, în panoplie. Se repezi iar în vâlmășagul luptei și șase oameni pieriră, îndată, de mâna lui.

— Și dușm nii fugiră! strigă fata, bătând din palme de emoție.

Colonelul răsă obosit.

— Oamenii lui Cromwell nu fugiră, pentru că ei aveau o deviză: Înainte! Ei înțelegeau să moară așa cum alții mușcă dintr'un măr... Totuși, fură respinși, așa că oamenii nostri avură vreme să baricadeze din nou gaura făcută de dușmani.

Strășnic! — ine au știut să apere orașul.

— În realitate chestia s'a întâmplat altfel, continuă colonelul, sarcastic. După căderea serei, Sir Walther părăsi burgul, lăsându-l pradă dușmanilor. Asta însă nu-i știrbește, firește, vitejia și gloria!

Firește! întări fata, îndreptându-și tablou.

— Observ că nici gânditoare.

— Pentru că în familia Listerilor, sunt două tipuri distincte, lămurii colonelul. Familia mea normandică a venit în Anglia odată cu Wilhelm Cuceritorul. Tipul normand era uscățiv, înalt și cu fața măslinie. Prin căsătorie cu o saxonă s'a obținut tipul blond.

Colonelului îi plăcea fata din ce în ce mai mult.

— În unele direcții, vremea de altădată era mult mai plăcută decât aceea de acum, spuse la un moment dat, Postlewaite. Acum, sunt atâtea lucruri urâte în lume...

— Și cari ar fi acelea?

— Manierele tinerilor de atunci și beți la masă.

— Accidentul de

Interzie să...

— Unchiule Willy, te ro

Lasă-l să spuie ce are pe inimă, d-ră! Nu e niciodată prea târziu să afli unele gânduri ascunse ale cuiva!

Vrei să s ui cu asta, d-le colonel, că eu...?

Nu vreau să spun nimic, domnule judecător!

Atunci e mai bine să plecăm. Halcione!

D-ra Tiverton privi speriată pe unul și pe altul. Fețele întunecate ale celor doi, nu arătau deloc ce buni prieteni fuseseră până mai acum câteva minute.

Când colonelul îi ținu haina, ea îl apucă de mână și îi șopti, ușurel, la ureche:

— Imi pare rău c'a trebuit să se întâmple așa!

— Ești foarte drăguță! răspunse colonelul, călduros.

CAP. V.

MISTRAL

Când Lindley Lister se trezi a doua zi de dimineață, primul lui gând fu să-l sune pe Chance.

— Spune-mi, începu el atunci când bătrânul intră în cameră, ce s'a întâmplat aseară? Am băut puțin cam mult?

— Așa pare să fie, domnișorule.

— Așa?... Și cum s'a sfârșit?

— Aveați o dispoziție grozavă pînă la cîntat.

-- Atolputernicule... acum îmi amintesc!... Am cîntat, spune-mi?

— Chiar și la masă!

— Fir'ar a dracului de treabă!

Se trînti pe perne și rămase gînditor. Începu să-și reamintească: plastronul stropit al judecătorului Postlewaite, furia bunicului..

— Colonelul mai e supărat pe mine?

— D. colonel dorește să vă vorbească..

— Doamne... mi-a sunat ceasul... A fost politicos vorbindu-ți?

— Foarte.

— Atunci e prost! Spune- i, Chance, cum s'o încep?

— Propun să faceți mai întîiu o baie rece cu masaj, să beți o ceașcă cu cafea și numai apoi să vă duceți la d. colonel.

Programul fu urmat punct cu punct. Când voi înșă să se urce în biroul bătrânului, fu oprit de un servitor care îi spuse că d. Richard Bunce dorea să-l vadă.

— Spune-i d-lui Bunce că îmi pare rău, dar s foarte ocupat.

— D. Bunce voia doar să vă arate noul său cal.

— Un cal?... Vin îndată.

Afară îl găsi pe Dick Bunce călare pe un cal cenușiu, de toată frumusețea. Părea de mătase, nu altceva.

— Banditule, unde ai găsit un cal atît de frumos?

— Privește-l mai aproape, Lin! răspunse Bunce.

după ce stăpâni calul care era cât pe ce să-l arunce de pe șea.

Lindley nu se lăsă pofitit de două ori. Se apropia de cal, dar cu mare greutate se feri să nu fie ștampilat de potcoavele atinșarului.

— Păcat numai că are un cusur.

— Ei asta-i? Și care o fi?

— Încă nu știu. Dar ceva desăvârșit nu există sub soare!... Are și el, prin urmare, ceva.

Dick mișcă din umeri.

— 35 de minute am făcut de acasă până aici — firește pe șosea.

— Dece ai călărit pe șosea?

— Pentru că nu sare, încă. N'a fost obicinuit cu obstacolele. Poate că tocmai asta e buba... O să se obișnuiască, însă, cu vremea!

— Numai 35 de minute? Și cum îl cheamă?

— Mistral.

— Nu e acesta vântul de Sud, care bate în câmpia Ronului?

— Ba da! Numele e bine ales — nu?

— Ce ai dat pentru el?

— 1200 dolari.

— Nu mai spune!...

— Aparținuse unei bătrâne doamne, care voia să-l împuște. Fiul ei pășise ceva din pricina animalului.

— A căzut de pe el?

— Nu știu... calul are pe dracul în el. Il știi nelson?

— Firește — cel mai bun îngrijitor de cai.

— De părerea asta sunt și eu. Deaceia am vrut să-l angajez. Băiatul însă a refuzat să se apropie de cal. Nici ceilalți rânđași ai noștri nu vor s'o facă. Ce spui de asta?

— Dacă vrei, cheamă-mă pe mine pentru asta.

Dick râse.

— Asta n'am s'o fac, dar, special pentru Mistral, voi amenaja un țarc și în trei zile îl domesticesc cu... fi sigur. Drace... bagă de seamă!

Mistral făcuse un salt și numai mulțumită îndemnării cu care Lindley știa să se învârtască printre cai, isbuti să scape de potcoavele ucigătoare. Calul începu deodată să facă salturi mari, neregulate. Bunce, care era un bun călăreț, se ținea cu mare greutate în șea. Totuși, nu reuși să stăpânească armăsarul, care o sbughi, glont, pe o alee de ulmi.

Lindley privi plin de admirație, calul. În ochii lui

scelipia o flacăără ciudată,
un om care, iubind o fată,
altul.

Când întoarse capul spre casă, îl observă pe colonel,
care sta, ascuns după perdeaua camerei sale de lucru.

Se grăbi spre casă, dar la ușa biroului colonelului,
se opri, tremurând. De două ori, mai găsisse în ase-
menea situație; prima, atunci când părăsise casa spre a
pleca la Universitate, ca să învețe legile țării și a dona,
atunci când revenise, burduf în legile științifice... ale
foot-ball-ului, dar elej la celelalte materii. Deaceea îi
venia acum atât de greu să pătrundă în biroul bă-
trânului.

Curajul îi crescuse, după ce deschise ușa și păși pra-
gul. Colonelul nu sta la birou, ci privia, afară pe te-
reastră.

CAP. VI. FURTUNA

— Strașnic cal! încep eu. Garantat că descinde din Prințul Regent. Înălțarea și culoarea mă fac să cred așa e.

— Firește, strigă Lindley încântat. E sângele Prințului Regent... Imi chinuiam creierul și nu puteam ști de unde să-l iau... Firește! Descinde din «Prințul Regent»!

— Văd că ești încântat! Ai da mult pe calul acesta? Și viaja!

— În curând o să-și caute desigur alt proprietar. Pe unul l-a mântuit și cred că Richard Bunce va fi al doilea urmaș. Și totuși, vrei să-l mai ai?

— Negreșit!

Și o să vrei să-l călărești pe acest Mistral?

— Negreșit.

— Atunci nu ne asemănăm! râse colonelul, nu prea prietenos. Imi plac caii, dar știi tu ce aș face cu calul care și-a ucis doi stăpâni?

— Nu.

— L-aș împușca imediat — înțelegi?

— Nu — nu înțeleg!

— Cum, ai mai putea călări calul care ți-a ucis un bun prieten de universitate, un prieten cu care ai jucat foot-ball împreună?

Lindley tăcu. Privirea sa aluneca dela bătrân, la biroul întesat cu hârtii, unde colonelul își scria, de zece ani, memoriile.

— scază-te, Lindley! îl pofti bătrânul arătându-i un scaun.

— Înainte de a mă așeza aș dori să te rog ierși de starea mea nerușinată de aseară.

Ochii bătrânului, — tot atât de verzi și lucitori ca i nepotului — licăriră puternic.

— Crezi într-adevăr că purlarea ta a fost nerușinată, sau vorbele tale sunt o simplă frază?

Lister deveni roșu ca focul și ridică capul.

Recunosc că purlarea mea a fost urâtă, cu atât mai mult cu cât era de fată o fată și doi oameni mai în vârstă.

— Imi pare rău că fostul meu prieten Postlewaite...

— Fost?

— Da — că fostul meu prieten Postlewaite a socotit pata de pe plastron drept o ofensă.

— Plec îndată spre el, spre a-l ruga să mă ierte.

— Nu! tună colonelul. Asta să n'o faci! Nu mai este nevoie...

Devenise roșu și-i trebui mai multă vreme până își reveni.

— Nici fata nu trebuie s'o mai revezi. adăogă el.

— Atât de mult a supărat-o isprava mea?

— În tot cazul a fost ceva nou pentru dânsa să vadă un om cherchelit. N'a fost educată ca fetele pe care le cunoști tu.

— Chiar și ie îmi părea că e o fată de modă veche.

— Cu 7 milioane nu poți fi numit om de modă veche!

— Da... dar cum și-a strâns răposatul Tiverton cele 7 milioane?

— Comerț cu cărbuni. Dar asta e tot un drac — pentru că te poți șterge pe bot de banii aceia. Eu credeam însă, ascară, că joci teatru, fiind încă sub influența bunului tău prieten Mac Farland pe care mi l-ai adus în casă...

— E un băiat bun, aruncă Lister, supărat.

— Ba e un hoț care vine direct de la închisoare!

— Bunicule, dă-mi voce să-ți lămuresc chestia!...

voia să împrumute automobilul de la un cunoscut al său, pe nume Jackson. Negăsindu-l acasă, îi luă mașina pe care i-ar fi înapoiat-o chiar în acea zi... dacă între timp n'ar fi fost arestat.

— Pentru că transporta alcool în mașină... nu-i așa?

— Automobilul fu confiscat și atunci Jackson făcu plângerea. Deaceia a fost Tim condamnat și acuzat, pe nedrept, ca hoț!

— Talentul cu care-l aperi, îmi dovedește că ai ceva stofă de apărător în tine... lucru ce n'am bănuț până acum... Dar să lăsăm asta. Uite despre ce e vorba. În lume, există două categorii de oameni: producători și ne-producători. Eu cred că a venit timpul să te hotărăști din care categorie vrei să faci tu parte.

— Ah, vrei să spui că trebuie să încep să mă ocup de ceva ?

— Poți să fii productiv și fără să te ocupi. Poți, de o pildă, să te faci om de știință!

— Nu-mi arde mic de asta. Uite ce-i. Am vorbit cu

prietenul meu Marston și el crede că mă poate folosi la ceva.

— La ce? La tăiatul frunzelor?

— Nu i-a spus încă, dar sunt sigur că-i ceva important.

— Spune-i-o altuia.

— Eu văd că nu ne mai înțelegem.

— De ce, mă rog, nu ne înțelegem?

— Dar ce vrei, bunicule, să fac? Știința legilor, e un studiu uscat — o știu din experiență, medicina nu-mi place și pentru teologie n'am pic de chemare.

Totuși ești un Lister pe care eu l-am crescut și din care vreau să fac un om, un om adevărat. Și cu toate astea tu te plimbi cu contrabandiștii, vizitezi cârciumile și ai curajul să-mi aduci aici, în casa mea, toate lepădăturile societății!

Bătrânul părea foarte supărat.

— Ce vrei să fac? Să cad iar în genunchi și să te rog să mă ierți, fuggându-ți cu lucruri ca acelea de aseară nu se vor mai repeta?

— Ce fel de ton îți îngădui față de mine, Lindley?

— Te așteptai la altul din partea unuia care face prietenie cu lepădăturile societății?

Colonelul, roși de furie, începu să facă kilometri prin odaie.

— Așa dat ordin e Mac Farland să plece imediat din casă.

— Îmi pare rău să-ți spun că va trebui supra acestui ordin.

— VA TREBUI? EU?

— Da, penitruia acestui Mac Farland l-am dat cuvântul meu că-i voi da o slujbă în casa aceasta.

Obrazul purpuriu al colonelului deveni alb ca neaua.

— Bine, răspunse el, în cele din urmă, cu o voce înăbușită. Mac Farland va rămâne aici.

— Mulțumesc.

— Altcceva nu mai am să-ți spun.

Lindley se înclină, îndreptându-se apoi spre ușă, auzi însă vocea colonelului, înainte de a părăsi camera:

— O clipă, te rog! Țineam să-ți spun că am scris vărului tău John Lister-Lymmouth, poftindu-l aici!

Amândoi, se priviră, rece, ochi în ochi.

— D. colonel mai are ceva de poruncit?

— Nu!

CAP. VII.

INTĂLNIREA DE LANGĂ SARMA GHIMPAIA

Fiecare se întreba care va fi sfârșitul convorbirii dintre bunic și nepot, și mirarea creșcu și mai mult atunci când colonelul eșind din casă, se îndreptă spre grajd poruncind ca să i se pună șeaua pe cel mai întrecal.

— Domnule colonel, Hastings n'a mai fost încercat de trei săptămâni! îndrăzni Loomis să-i spună.

— Am poruncit să fie înșeuat! răspunse colonelul.

Între timp, Lindley Lister, care își pusese costumul de călărie, sta în fața oglindei și-și cerceta minușios, obrazul. Sorbi un păhurel de brandy și părăsi încăperea. Eși tocmai la timp spre a-l vedea pe Tim Fac Farland cum părăsește casa, îndreptându-se în goana cea mai mare, spre șosea. Il chemă îndărăt și Tim îi lămură că i se dăduse să înțeleagă cu hinișorul că prezența lui la Lister Hall nu era atât de dorită. Deaceia plecase.

— Asta e o prostie. Rămâi aici... Du-te la Loomis și spune-i să-ți dea ceva de lucru... la caii mei.

— N'aș vrea să vă pricinuiască nicaiva neplăceri.

— Niji nu poate fi vorbit despre asta, răspunse Lister, îndreptându-se spre grajd.

— Tod, întrebă el pe îngrijitor, ai ceva de lucru? Vreau să-mi mai desmorțesc picioarele.

— Lui Barbara i-ar face bine un galop domnișorule!

— Aș nu — sunt prea leneș astăzi ca să mai lucrez cu pintenii. Cum stăm cu D-ra Îndărătnică?

— Tot nu poate să sară.

— Ia să vedem!

— Ar trebui să mai așteptăm vreo 14 zile cu dânsa.

— Prostule! Imediat vreau! une-i șeaua!

Lister așteaptă în fața grajdului pâă ce D-ra Îndărătnică apăru. Când tânărul se aruncă în șea, ea începu să se învâртеască repede, dar o lovitură de crevașă o podepsi și calul porni în goană ca lovit de streche.

— Ori la înapoiere vom avea de lucru cu Hastings sau cu D-ra Indărătnica, sau vom fi nevoiți, mâine să conducem pe unul din cei doi Listeri la cimitir, dacă dădu Loomis cu părerea.

Lindley străbătu câțiva kilometri în goana cea mai ne bună, spre a-și răcori nervii. În momentul când ajunse la șosea, în dreptul gardului de sârmă ghimpată, fără veste îi apărură în față o călărească. Vrând să se ferească de călăreț, fata se dădu la o parte, prea târziu însă căci tânărul nimeri în țepii sârmei. O clipă, Lindley nu știu ce se întâmplase, dar imediat auzi o voce feminină, care întreba plină de grijă :

— Te-ai rănit domnule Lister ?

Era miss Tiverton, care tocmai descăleca.

— Mulțumesc de întrebare. Hainele mi s'au rupt puțin, dar personal nu am pățit nimic...

— Am tras o spai... Credeam că ți s'a întâmplat ceva! făcu fata, răsufând greu.

El nu răspunse ci privi spre D-ra Indărătnica, care, în drum spre casă, se mai oprise puțin să guste iarba ispititoare ce creștea pe marginea șoselei.

— Dar calul d-tale știe să alerge? întrebă el.

— Cred și eu. Până astăzi nu prea lăsam frâul din mâini.

— Mi-l împrumuți puțin ca să-l prind pe al meu?

— Dar are o șea pentru doamne !

— Nu face nimic.

Se aruncă pe șea și galopă atât de repede, încât D-ra Indărătnica își dădu seama de primejdie atunci când fu prea târziu. Luptă sălbatic pentru libertatea ei, dar Lindley pusese între timp, mâna pe căpăstru.

— Mi-ai făcut un mare serviciu, spuse el fetei, atunci când se înapoiă. N'ar fi frumos pentru mine, dacă se înapoia Indărătnica acasă... fără călăreț. Afară de asta, oamenii mei s'ar fi neliniștiți, neștiind ce mi s'a întâmplat. Cu atât mai mult cu cât am încălecat azi mai mult din supărare, decât din plăcere.

— Supărare ?

— Da... m'am certat cu bunicul. Pentru chestia de ascară... A fost urât, nu-i așa ?

— Nu știu...

— Dar supărată e... nu-i așa?

— De unde ai mai scos și asta ?

— Pentru că mi-ai făcut un mare rău: ai râs de mine!... Lăsând însă gluma la o parte, te rog să mă ierți de cele întâmplate ascară!

— Nici nu era nevoie. l-am spus și unchiului meu că nu-i pricep supărarea. S'a purtat și cum numai o singură cămașă ar avea !

— Imi pare bine că nu iei chestia prea în tragic. Ești foarte simpatică, Halcyone. Câți ani ?

— Aproape 19 !

— Și zici că unchiul e supărat pe mine ? Desigur că mă țin drept o pierde vară !

— N'aș putea spune !

— Crede-mă: nici nu sunt!... Știu, puțin... așa din glumă. Pricepi ?

— Da! Deși nu sunt guvernantă !

Vorbele astea i se părură foarte cunoscute lui Lister. Își chinui creierul să afle unde le mai auzise, dar atunci când află, fata se găsea deacum în șea.

— Stai, nu pleca așa repede... Afară de asta vreau să-ți mai spun că îți trebuie alt call

— Alege-mi atunci d-ta, unul, Lindley.

— S'a făcut... Am și pus ochii pe unul. La revedere. Halcyone.

— La revedere!

CAP. VIII.

ACCIDENTUL BUNICULUI

— Ce e cu mutrele astea de înmormântare ? strigă **Lister**, văzând fețele întunecate ale oamenilor săi.

— D. colonel a căzut rău de tot, domnișorule.

Unde o? strigă **Lindley**, pălind.

— L-au dus în casă...

Fără să mai aștepte alte lămuriri, **Lindley** o sbughi spre casă și nu se opri decât în camera bunicului. Colonelul zăcea în pat. Capul îi era acoperit.

— **Chance**, urlă tânărul. Pentru numele lui Dumnezeu.. a murit ?

Bătrânul camerist întîie cu răspunsul. **Lindley** se aruncă în genunchi lângă pat și suspină

— E vina mea! Din cauza nerecunoștinței mele s'a întâmplat asta! continuă el și începu să plângă amar.

— **Lindley**, auzi tânărul deodată vocea colonelului, care înveselit dădu compresa la o parte. **Lindley** sări în sus și-l apucă de mîi.

— Slavă Domnului că trăești!.. Proștii ăștia m'au înebunit cu jeletele lor și cu mutrele de înmormântare.

Chance îi aruncă o privire iubititoare, goni servitorimea îngrămădită în cameră, după care ieși și el, fără să spună vreo vorbă.

— Ți pare bine că mai trăesc ?

— Te mai îndoiești? Pentru că ți-am vorbit atât de urât azi dimineață? În genunchi, te rog să mă ierți!

— Bine, băiete! Eu port vina căderii. **Hastings** a fost prea nervos astăzi. Mi-e teamă că din toată afacerea asta n'am să mai pot lua parte la vreo vânătoare, călare.

— Ai dureri ?

— Nici urmă.

— Bunicule, aseară te-ai certat cu judecătorul din cauza mea. Dă-mi voie să orânduiesc eu lucrurile astea..

— Ba nu, îl întrerupse colonelul. Mai bine să se

ducă dracului toată prietenia noastră, decât să fac eu primul pas spre împăcare. El n'avea dreptate. M'a înalțat chiar în casa mea.

— Nu e de mirare.., odată ce eu i-am pătat plastrul.

— Ei al dracului — parcă el n'a fost
ânăr. Cum poate uita el ce făcăm noi
Na... eu cred că s'a ramolit deabinelă! Intre
sfârșit totul. Chiar dacă ar veni aici
genunchi iertare.., Iaș arăta ușa!

Deodată vocea bătrânului făcu moale c... tot.
— Ce e cu tine, băte? E plin de sânge și hainele tale sunt ferfelită! Stai lângă mine și mă compătimești și tu.. Chance. Chance!

— Nu e nimic, îl liniști Lindley. D-ra Indărătnica m'a băgat într'un gard de sârmă ghimpată. Costumul meu s'a prăpădit, dar eu n'am căpătat nicio zgârietură.

— Sârmă ghimpată? Așadar chestia s'a întâmplat pe lângă Crockett.

— Da.

— Aoleu, Liu.. Bine că mi-am
Lymmouth vine astă seară.

— Trebuie să mă duc să-l primesc la gară?

— Da.. Când o să vie aici, am să-i spun că l-am poftit pentruca să ne putem cunoaște mai bine.

— E și foarte firesc. În definitiv e nepotul surorii talei și întotdeauna m'ai învățat că oamenii din același sânge, trebuie să fie în bune legături, unul cu altul.

— Să-l primești bine, deoarece el va fi moștenitorul lui Lister Hall.. în cazul când tu vei rămâne fără copii. Bine că-mi aduseși aminte: să n'o mai încăleci pe D-ra Indărătnica. Cel mai nimerit ar fi s'o dăm...

— Pentruca lumea să spună că ne e teamă de ea.

— Să spună ce-o vrea.. Să n'o mai încăleci! Eu nu pot înțelege dece Loomis i'a dat-o fără să te previe!

— Ba m'a prevenit!

— Nu trebuia să te lase să încăleci! Ij dau drumul.

— Și-a făcut datoria, să ști și dacă-i dai drumul
Filip Osborn n'o să mai poată de bucurie.

— Da ?.. Atunci să aștepte mult și bine!

— Tod Loomis e un om cumsecade și se pricepe la cai.

— Păi te cred. Odată ce e învățacelul meu. Așa om poți să cauți cu lumânarea. Din partea mea, n'are decât să îngrijească și de caii nepoților tăi.

Lindley răsă și se apropiă de ușa, unde un servitor

îi înmână o scrisoare partea d-lui Postlewaite.
— Dă-o încoa! strigă colonelul ridicându-se
cot. Iată ce citi

ragă Charly.

*Dacă Lindley s'a purtat aseară ca un nătâng, asta
nu înseamnă ca doi măgari ca noi să-i urmăm pilda.
Ue! a deci ce s'a întâmplat. Eu am uitat de mult și acum
știu că sunt cel mai bun și mai vechiu prieten al tău*

William Postlewaite.

Colonelul rupse scrisoarea și se trânti pe perne.

Acum prea târziu! spuse el trist. Eu sunt un
om pașnic, dar judecătorul a mers prea departe. Și între
prieteni există o graniță, care nu trebuie depășită.

— Nu știu cu cât a depășit-o el, dar știu că dânsul
a făcut primul pas.

— Ii iei partea?

— Nu... dar găsesc că se poartă foarte

— Asta înseamnă că eu nu sunt?

— Chiar așa.

Lindley voi să mai spună ceva, dar colonelul îl opri.

— Lasă-mă Lin... trimite-mi-l pe Chance ai '!

Lindley se înclină, ascultător și ieși, dar înainte de
a părăsi camera, fu chemat de colonel.

— În definitiv, ai dreptate, îi spuse el, gânditor.
Știi ceva? Fă-mi o plăcere. Trage o goană până la Postle-
waite și întreabă-l dacă vrea să vină să mănânce cu un
catâr bătrân ca mine!

CAP IX.

VEDETELE ALUI

Spre seară. Lindley sări vesel și bine dispus în mașină. Ziua se termina mai bine decât începuse. Drumul îl cunoștea foarte bine. Il străbătuse, doar, de atâtea ori. În 12 minute, cel mult, ajungea la gară.

Deodată auzi gemete și blesteme. Deoarece avea impresia că atinsese o femeie cu eripa mașinei, trase frânoale.

— Doar nu ești la curse, natărăule! strigă
rul fetei.

— Bill! Nu vezi că e d. Lindley Lister?

— Iertați-mă, domnișorule, făcu Bill, ceva mai respectuos, dar ne-ați speriat grozav.

— Imi pare rău... Uit întoldeauna claxonez..
Unde vă duceți?

— Acolo, unde se vede lumina
astă seară la Whipples!

— Atunci urcați-vă... vă duc până

Cele trei mogâldețe se urcară în mașină,
mai departe. Fata se așezase lângă dânsul.

— Cum te numești? o întrebă el pe inso

— Am două nume. Prin partea locului.

Kitty Divine.

— Ah, ești fetița lui Kime

— Da, dar nu mai sunt fetiță.

Amândoi râseră.

— Și... cum te mai cheamă, Kitty?

— Am alt nume acolo unde-mi fac

— Ce meserie?

— Film.

— Și cum îți se spune acolo?

— Sylvia la Roche!

— Dar cine îți-a mai ales numele acesta?

— Eu.

— Ala de colo e «cavalerul» d-talc?

— Nu... ândoi m'au rugat să vin și eu. Păcat c'am ajuns!

Lister opri și se uită la ceas. Mai avea 20 de minute până la venirea trenului și încă vreo jumătate de drum de străbătut.

— Kitty, îmi dăuiești primul dans?

— Cu plăcere! Fetele o să crape de necaz văzând că dansezi cu mine.

Acordurile unui tango ajungeau până la ei.

Parcă am luneca pe ghiață, spuse Kitty, când amestecară printre dansatori.

— Fie frică să nu cazi?

— Deloc, răspunse ea râzând. Condu-mă numai cum trebuie și n'o să cad!

Făcură câțiva pași și se loviră de o pereche.

— Nu prea ești tare la tango.

— Ca să fiu sincer: nu.

— Lasă-mă să te conduc eu, atunci... Ei... vezi că merge? Pari să ai mult talent la dans. Știi, Isakstein m'a descoperit aici.

— Asta cine mai e?

— Directorul meu. Un om foarte cumsecade. Are întotdeauna câte o idee la capac.

— Și ce fel de roluri joci?

— Deocamdată... dublez.

— Ce e asta?

— Înlocuiesc starurile, atunci când e vorba de vreo scenă primejdioasă. Pentru viitorul sezon, mi s'a fâgăduit însu un rol.

— Minunat!

Și al doilea dans îl făcură împreună. Lui Lindley, fata îi plăcea din ce în ce mai mult. Când încetă muzica și consultă ceasul, constată că trenul sosise în gară de vreo 5 minute!...

Trebuia să găsească acum un motiv care să-i scuze nevenirea la gară.

— Trebuie neapărat să te duci? îl întrebă fata, cu o privire care-l băgă în mii de draci.

— La filme ai învățat să privești așa?

— Nu știu ce vrei să spui, îi răspunse fata, făcând o mutrișoară nevinovată.

— De vreme ce am întârziat, mai pot rămâne câteva minute.

Deodată deveni gânditor. Recunoscuse câteva servitoare dela castel. Se aflau și vreo câțiva rânzând și nu

departe, într'un colț, îl descoperi și pe Tim Mac Farland, care făcea curte unei fete frumoase. În timpul dansului, nici nu băgase de seamă că toată lumea se uita la dânsul. Numai Tod Loomis se ascunsese. Nu voia să fie văzut.

Din fericire, muzica începu din nou. Nici n cavaler nu îndrăzni să vină să poftască la dans peitty.

— Ei drace... și valsul îl dansăm împreună?

— Da, domnișorule!

— Nu mi mai spune domnișorule. Mă enervează!

— Bine, domnișorule!

CAP. X.

ALTA CEARTĂ

Când se înapoia la castel, ceasul bătea ora unu. Gregory veni în întâmpinarea lui, spre a-i lua pălăria și pardesiul.

— Toată lumea doarme?

— Da, domnișorul! Numai colonelul și d. Lymmouth nu.

— Tocmai ei?

— Domnii discută în dormitorul d-lui colonel...

Proastă afacere, se gândi Lin, și cu voce tare întrebă:

— Cum a ajuns d. Lymmouth aici?

— A telefonat dela gară și i-am trimis mașina.

— Foarte neplăcut...

— Domnii vă așteaptă.

— La dracu!... Ce crezi că mi s'a întâmplat, Gregory?

— Vreo pană la motor.

— Numai că am avut o pană la... aripă.

Colonelul sta în pat, printre perne. O cută adâncă i se făcuse printre sprâncene. Lindley o cunoștea destul de bine. Era prevestitoare de furtună.

John Lymmouth se ridică și veni în întâmpinarea vărului său. Avea ochii verzi ai Listerilor, dar părul blond. Era înalt și puternic.

— Ai fost oprit, probabil, în drum? întrebă colonelul uscat.

— Am avut o pană. Am muncit ca un diavol până am reparat defectul. Imi pare rău că n'am fost la gară la timp, ca să te primesc, dragă John...

— Noroc că picioarele tale n'au avut nicio pană! aruncă bătrânul.

— Ce înțelegi prin asta?

— John te-a văzut dansând.

Bătrânul roșise. Lindley la fel numai Lymmouth sta rece și liniștit.

— Dece n'ai venit atunci tu la mine? întrebă Lister infuriat.

— Mai întâiu nu ştiam că erai în drum spre şi apoi nu voiam să te de. njez. Fetiţa era delicioasă...

— Lindley, strigă bătrânul supărat. Mă faci de răs în toată regiunea. Iar ai băut? E timpul să-ţi reaminteşti ce datorezi numelui tău şi să te porţi ca un gentleman şi nu ca un...

— Spune, fragă bunicule...

— Nu mă întrerupe. Şi... dar mai bine nu mai vorbeşte, căci iar mă supăr. Acum duceţi-vă amândoi la culcare şi mâine dimineaţa te duci cu John la licitaţia dela Bunce.

— Ce fel de licitaţie, bunicule?

— Fireşte — despre aşa ceva nu afli atunci când te duci să dansezi cu spălătoresele... Calul care ți-a plăcut ție atât de mult, urmaşul Prinţului Regent...

— Vorbeşti de Mistral al lui Dick Bunce?

— De mult trimiteam calului un glonte în scăfârlic, dacă nu era al meu. Sărmanul Dick, e acum o zdreanţă omenească!

— Dece nu mi-ai spus-o imediat...

— Dick a suferit o căzătură, e adevărat, dar se va înzdrăveni. Bătrânul Bunce e atât de lovit, însă, încât vrea să se scape de cal. Mâine dimineaţa la ora 10 precis începe vânzarea. Mai mult de 2 — nu vreau să dai. Noapte bună!

— Ți-am creiat neplăceri cu bunicul, dragă Lindley, use Lymmouth după ce părăsise camera. Imi pare rău.

— Lasă, nu face nimic. Cum de m'ai văzut dansând?

— Maşina care a venit să mă ia a avut o pană în aproape de local, așa că intrând te-am văzut acolo.

Lindley simţi că se supără. Lymmouth nu se urlase frumos. Dealtfel liniştea şi siguranţa de sine a vărului său, îl înfuriaseră peste măsură, atunci când se afla în dormitorul bunicului.

— Cred că bunicul — fi avut vreun gând ascuns, atunci când m'a poftit aici. Aşa reie — din scrisoarea lui.

— Vrei să ştii care era gândul lui? Tu prea m'am purtat frumos în ultimul timp şi atunci bunicul s'a gândit că nu mai sunt vrednic de moştenire... deaceia te-a chemat pe tine. Intre timp, ne-am împăcat noi, dar tu nu trebuie să-ţi pierzi curajul. Peste două zile va fi iar foc şi pară împotriva mea.

— Aşadar, eu sunt concurentul tău la moştenire?

râse John Minunt... Te brevin însă... nu mă duce
ispită! Știi doar ce sărac sunt!

A doua zi dimineața, înainte de a pleca, Lindley
pătrunse în dormitorul bunicului.

— Vezi dacă mi-ai poți cumpăra pe Garrou Girl.

— Bine, bunicule...

— John s'o fi supărat... e din cauza burtărei tale
de aseară?

— Nu pare deloc supărat.

CAP. XI.

LICITAȚIE DE CAL.

— Bagă de seamă... mai încet... îl preveni frumosul John la prima curbă. Plecă la o licitație de cai... nu la cimitir.

Pe măsură ce se apropiau de Bunce, inima lui Lister se făcea mai mică, căci sumedenie de trăsură și automobile urmau acelaș drum. Se părea că toată regiunea își dăduse întâlnire la castelul Bunce.

— Nu vom putea cumpăra cftin, făcu Lymmouth.

— Uite și p Peostlewaite și fata.

— Cum? Judecătorul are o fată?

— E nepoată-sa... Eu trebuia să mă însor cu ea. Totul era pregătit, bunicul era de acord... nenorocirea făcu să cad în disgrație. E foarte drăguță... ia te uită la ea... poate că e ceva pentru tine!

— Mulțumesc... astăzi mă îngrijesc de cai, nu de femei!

— Și tu vrei să-ți cumperi ceva?

— Dacă o să pot căpăta ceva pentru 1500...

— Găsești sigur... Mă, da făcut ești: vrei să-ți cumperi un cal și nu suflă o vorbă.

— Ce foloseam dacă (lasă fi vorbit? Cumpăram calul mai cftin?

Tarcul unde fuseseră îngrămădiți caii sortiți vânzării, era plin de amatori. Richard Bunce senior, se plimba, foarte ațerat, de colo până colo.

— M'am săturat de mârtoage, acum! îl auzi Lister spunând. Pe nevastă mea am pierdut-o în urma căderii de pe un cal și acum, colac peste pupăză, îmi vine și plăcinta cu Dick!... Nu, nu, nu-mi schimb hotărîrea!... Vând toți caii!

Lindley se îndreptă spre casă, pătrunse în camera lui Dick și-și ași prietenul, hi e bandajat, dar foarte neliniștit.

— Frumos din partea ta că ai venit, Lin! îl salută el. După cum vezi, nu s'a sfârșit încă cu mine. Doar câ-

teva săptămâni și iar o să mă vezi călare... căci doar n'am să renunț la sportul acesta.

— Bine, dar taică-tău spune că...

— Ei și... e supărat de aventura mea. Dar o să călăresc, chiar dacă va trebui să-mi fur calul!

— Și pe Mistral vrea să-l vândă?

— Mai ales pe el!... Deaceea nici nu sunt supărat. Bestia m'a aruncat jos de pe șea și m'a călcat cu copitele. Ia te uită ce-a făcut din mine. Nu e cal — e diavolul în persoană!

— Te-ai săturat deci de el?

— Absolut... Il vrei tu?

— Deaceea am venit!

— Lin, ferește-te de prostii!

Dar Lin era deacum afară și se îndreptă în grabă spre țarc.

Se aflau acolo vreo 6 cai, printre cari Garron Girl, o iapă foarte frumoasă. Lymmouth se afla în fața unui cal de toată frumusețea, care făcea o impresie foarte bună. Părea foarte puternic, deși era în vârstă de 11 ani. Dela prima vedere, ghiceai însă că n'are pic de temperament în el. Lister clătina din cap, ridică din umeri și merse mai departe.

În cele din urmă îl găsi și pe Mistral, în jurul căruia se îngrămădia o mare mulțime. Era foarte enervat și se plimba prin țarc, ca un leu în cușcă. Dar tocmai asta-i plăcu mai mult lui Lister, care vedea în el calul ideal.

— Da, da, domnișorule, anzi deodată o voce îndărătul lui. Frumos... dar primejdios!

Lister se întoarse și-l văzu pe Mulddon, hangiul.

— Cum, crezi că e atât de rău?

— La ce ajută frumusețea lui, dacă-și ucide toți stăpânii? Nici în dar nu l-aș primi! Ici fotografia lui n'aș spânzura-o în grajd, de teamă să nu-mi strice și ceilalți cai!

— Ia vezi, Clancy, poate găsești pe cineva care ar vrea să-i pună șcaua. Vreau să-l încălec.

— Vorbești serios, domnișorule? îl întrebă Mulddon, tremurând.

— Desigur! Fă-mi te rog, Mulddon, plăcerea asta!

— Dacă într'adevăr aveți de gând să-l încălecați, e bine c'o faceți acum, când e atâta lume pe aici. Printre ei s'o fi aflând, poate și un veterinar!

Mulddon aduse nu unul, ci trei rândași, cari, după multe sforțări, isbutiră să-și pună una lui Mistral șcaua. Fi-

rește că treaba asta n'o făcură ei prea repede, deoarece calul se învăția ca un titirez.

— Sunteți gata, domnișorule? întrebă Mulddon, suflând greu.

Lister nu răs unse. Iși dădea seama că-și juca viața, dar calul îl ispitea prea mult. Deodată auzi o voce:

— Ia uitați-vă la Lister cum tremură. I-o fi teamă... Ceeace nici nu e de mirare!

Vorbele îl plesniră ca sfichiul unui bici — un zănatec se repezi în șea, strângând genunchii — coapsele calului. Calul păru înebunit, subit. Incepu să alerge ca lovit de streche. Lister era însă un călăreț foarte încercat. Strânse frâul cu o mână hotărîtă. Toate svârco-lirile animalului nu ajutară la nimic. Lister sta lipit de șea. Calul începu atunci să sară, atât de năvalnic, atât de vijelios, încât și un cowboy n'ar fi putut să-l stăpânească... Deodată însă animalul se opri, tremurând, în dreptul unui zid. Oprirea fu atât de neașteptată, încât Lister sbură de pe șea și veni să se îngrămădească într'un colț al zidului.

Când își reveni, văzu deasupra sa copita ridicată a lui Mistral. Datorită unei minuni mai putea scăpa el de primejdie. Mulțimea începu să alerge din toate părțile, încercând, prin țipete, să înspăimânte animalul. Dar animalul nu se înspăimântă, ci, dimpotrivă, se repezi mai infuriat asupra celui căzut.

Din fericire, Lister izbutise să se ridice în picie și să apuce calul de frâu, astfel că în două secunde, călărețul se afla iar șea.

În aceeași clipă, rândașii și mulțimea apărură în colțul acela și sumedenie de mâini apucară calul. Lister coborî de pe șea, bucuros că simte iar pământul sub picioare. Armăsarul fu luat de rândași.

Lister tremura din tot corpul. Nu putea uita clipa când văzuse copitele aducătoare de moarte, deasupra capului său.

În întâmpinarea lui, veni John Lymmouthe, călare pe calul ales de dânsul.

— Ei, cum a fost Lin? îl întrebă el, ironic

— Diavolul... nu altceva!

— Ai știut-o dinainte — dar ai vrut să te joci cu focul.

Lymmouthe plecă mai departe. Lister îi admiră ținuta, apoi se îndreptă spre curtea principală, spre a lua parte la licitația pentru Mistral.

— Domnilor și doamnelor! striga tocmai licitatorul.

Ați văzut și dvs. cum Mistral a fost condus de d. Lister. Aștept, așa dar ofertele aceloră cari și-au asigurat viața!... Priviți calul, domnilor. E un pur sang de cea mai bună calitate. Nu e un cal pentru cucoane, ci pentru domni... mai ales pentru aceia ghinioniști în dragoste. Cine e amator?

Hotărâti, licitatorul avea un puternic simț al umorului.

— 50 dau pe el... Sângele lui vi-ar mai putea îmbogăți herghelia.

— Bună idee!... confirmă licitatorul. S'a oferit 50 de dolari!... Cine dă mai mult?... 60? Mulțumesc! D. Purvis oferă 60 de dolari!

— 75!...

Toate capetele se întoarseră spre noul amator: Lister. Mur ure tăcute străbătură mulțimea. Nătângul ăsta deabia scăpase de moarte și se mai interesa încă de cal!

— 80!... spuse d. Purvis. Fii înțeleghător, Lin!

— 100!

— Bine, dacă îți place calul atât de mult, eu mă retrag! Noroc, Lin! spuse d. Purvis.

— Cine dă mai mult? O sută odată, o sută de două ori... Gândiți-vă, domnilor, că e o ocazie unică de a vă îmbogăți sângele cailor dvs.!

— 110!

— Mulțumesc... S'a oferit 110! Ei, ce spuneți, d-le Lister?

Lindley auzi șoapte lângă dânsul. Tim Mac Farland și Mulddon se strecurară prin mulțime, până la dânsul.

— Să n'o faceți, domnișorule! Mititelul ne-a prevenit. Lăsați-vă păgubaș de calul acesta, care nu vă poate aduce decât nenoroc!

— 150!

— Îmi pare bine că domnii încep să prindă gust la jocul acesta. S'a oferit 150 de dolari!

— 155!

— 200! făcu Lindley liniștit.

— 200 odată, 200 de două ori! Mai oferă ceva? 200 de trei ori!

Mistral trecuse în posesia lui Lindley Lister.

CAP. XII.

LEFTY

Judecătorul Postlewaito și Halcyone îl găsiră pe Lister în grajd.

— Ce vrei să faci cu calul acesta? îl întrebă judecătorul, după ce-i dădu binețe.

— Ce, iar vrei să mai încaleci odată asasinul acesta? se amestecă și fata în vorbă.

— Ați văzut ce mai sărea? Și când te gândești că Dick spunea că nu știe să sară!

— Lindley, aș vrea să-mi ajuți și mie să-mi caut un cal.

Intrucât însă Lindley era ochi și urechi numai pentru Mistral, nu auzi cererea fetei.

— Astăzi n'are el timp pentru noi, fetișo, făcu judecătorul supărat, luând-o pe fată de braț. Vino să ne căutăm singuri calul. Uite-l și pe Lymmouth... poate să fie el atât de drăguț să ne dea o mână de ajutor la alegerea calului.

Făcuseră deacum vreo câțiva pași, când deodată se auzi vocea lui Lister:

— Stai, Halcyone!

— Prostul ăsta uită într'una că ești o doamnă! făcu judecătorul și mai supărat, încercând să meargă mai departe, dar ea rămase pe loc, râzând.

— Ce e, Lindley?

— Mai călărești?

— Invăță!

— Am un cal pentru d-ta, atunci! O iapă de 8 ani!

— Kempis — așa îi spune. O știi, domnule Postlewaito?

— Cum, calul d-tale?... Un animal minunat, să știi, Halcyone!... Ce preț are?

— Nimic! Loomis o să v'aducă iapa după amiază.

— Dar nu pot primi, protestă Halcyone.

— Dar Lister se întoarse iar de cal, așa că nu mai auzi protestele fetei.

— Unchiule, doar nu pot primi un dar dela un băiat

pe care l'am văzut numai de trei ori, făcu fața, adresându-se judecătorului.

— Co ilărie, Listerii și Postlewaitii se cunosc de sute de ani, la calul și nu te mai chinui cu gândurile. În tot cazul, asta înseamnă că ai făcut oarecare impresie asupra lui Lindley.

Ea îl privi surprinsă.

— Crezi? întrebă ea, roșind.

— Împede ca lumina zilei, fetițo!

— Păi nici nu se uită la mine.

— Decamdătu nu poți concura cu caii... mai așteaptă...

Între timp, între Lister și Mulddon avea loc o discuție foarte însuflețită.

— Domnișorul, ascultă-l și pe mititelul acesta... să vezi ce spune!

Și dădu unui flecușel de băiat un ghiont atât de puternic, încât acesta mai că sbură până la Lindley. Lin îl apucă de umeri, ridicându-l cu ușurință în sus.

— Ei, prietene, o să-mi spui adevărul?

— Domnișorul, am să vă spun tot ce mi-a spus Lefty.

— Asta cine mai e?

— Rândașul care l-a adus aici pe Mistral.

— Și unde e acum?

— O fi dincolo, la licitație.

— Atunci, adu-l aici... Să-mi povestească tot ce știe.

— Lefty e un tip foarte comic, domnișorul... Nu știu dac'o vrea să vorbească în fața d-voastră.

— Așa? E comic?... Adu-l, totuși...

Băiatul dispăru în câteva secunde.

— Toată lumea vorbește de diavolul cenușiu! spuse Tim Mac Farland lui Lister.

— Cred și eu. Dac'aș isbuti să-l domesticesc, ar fi cel mai grozav cal ce s'a văzut vreodată.

— Da, adevărat... chestia e însă cum poate fi domesticită o asemenea bestie?... Uite-l și pe Lefty. Să vedem ce-i știe pielea!

Lefty era un tânăr de vârstă neprecisă. Ii puteai da 30 de ani, tot așa de bine cum i-ai fi putut da și 18. Arăta însă ca un copil, căruia nu-i poți arunca nicio răspundere pe cap.

Își mișca mucusul de țigară dela un colț al buzelor la altul, frământându-și șapca în mâini.

— Lefty, stii ceva despre Mistral? Vrai să ne pove-

tești și nouă? Dar repede, căci vreau să trec dincolo, la licitație!

— Nu vă pierdeți vremea, domnișorule! Am timp să vă povestesc și după aceea.

— Vrei să mi-l duci pe Mistral acasă?

— Firește!

— Atunci o să mă iei și pe mine.

Înainte însă ca băiatul să mai spună ceva, se amestecă și Clancy Mulddon în discuție.

— Du-te, domnișorule. Vorbesc eu cu el. Îl cunosc și știu cum trebuie să-l iei.

Ca răspuns la această observație, Lefty aruncă harginului o privire supărată, măsurându-l din cap până în picioare, așa cum ar fi făcut un boxeur care caută partea slabă a adversarului.

— Poți să-mi spui cum ai ajuns la ideea că te-ai putea angaja?

— Îndașii dvs. nu l-ar putea cel mult dvs...

— Așadar, ești convins că ai fi singurul om care-l poate îngriji pe Mistral?

— Păi cine altul ar putea?

Spunând acestea, băiatul se apropie de cal, care-l primi mișcând din urechi, după care își lăsa botul pe umărul rândașului, nechezând ușor. Asupra lui Lister, această scenă produse o impresie puternică. Nu putea înțelege cum isbutise o astfel de stârpitură să aibe atâta puterea asupra celui mai mândru cal ce văzuse el vreodată.

— Ce ști despre cal?

— Totul... până la un punct.

— Și care ar fi acesta?

— Nu pot înțelege cum s'a stricat calul acesta, așa, dintr'o dată...

— N'a fost întotdeauna atât de sălbatec?

— Era blând ca o găinușă. Îl potoleai numai cu o vorbuliță.

— Și s'a schimbat până într'atât?

— Da! N'avea nici 3 ani, atunci când și-a trântit călărețul, pentru prima dată. De atunci, a rămas așa cum îl știți. Dvs. sunteți al șaptelea stăpân al lui Mistral în ultimii 5 ani.

— Și câți oameni are pe conștiință?

— A ucis doi, pe ceilalți i-a rănit, numai!

— Și d-ta ai fost tot timpul cu el?

— Da — pentrucă nimeni altul nu se putea apropia de el.

— Ei, spune, nu vrei să ne trădezi trucerile tale? glumi Mac Farland.

Lefty făcu un gest de nemărginii dispreț;

— Ce se amestecă și nătăfleța asta în discuția noastră? Cu oameni ca dânsul nu prea vin eu în contact.

Mac Farland se făcu roșu ca para focului și, garantat, că iar li tras obraznicului o bună sculfăncală, dacă nu-l reținea Mulddon.

Lefty observase mișcarea amenințătoare, dar nu se clintise din loc. Iși vedea mai departe, de râujetul lui obraznic.

— Doamne Dumnezeule, spuse deodată Lister. Am și uitat de Garron Girl. Te pomenești că a și fost vândută!

Se repezi, fără suflare, spre țarc, dar răsufă ușurat atunci când află că John Lymmouth cumpăraseră iapa. Întrucât John plecase acasă, atât cu Garron Girl, cât și cu celălalt cal cumpărat, Lister se hotărî să-l trimeată pe Tim la Lister Hall cu mașina, el urmând să vie mai târziu, cu Mistral.

— Cu Mistral? se supără Lefty. N'o veți putea face!

Și înainte ca Lister să se apropie de cal, Mistral fu deslegat și gonit spre șosea.

CAP VIII.

DIN NOU FURTUNĂ

Tot grajdul se agită, atunci când Lister, încălzit și plin de praf, dar strălucind de bucurie, apără cu tral dus de frâu de Lefty.

— Tânărul rămâne aici pentru a-l îngriji pe Mistral, lămurî el pe Loomis.

— Bine., deși n-ai prea auzit lucruri bune despre el.

— Ceva noutăți pe aici?

— Nimic... afară doar de faptul că premiul cel mare la cursele dela Querfeld a fost ureat la 5000 de dolari.

— O să fie atunci sumedenie de înserieri.

— Da., deși cursa e pe 5 mile (N. 8045 metri) și duce prin regiuni foarte accidentate.

— Asta e distanța cea mai indicată pentru un cal ca Mistral. Ce crezi, Tod?

Tod Loomis, care avea totuși maniere foarte cuviincioase, își îngădui, însă, să râdă.

— Distanța ar putea-o străbate el, dacă l-am domestici până atunci, dar la start va avea de a face cu o concurență îndrăcită.

— Crezi că i-ar fi teamă de vreo concurență? Ia te uită la el..

— E într'adevăr un cal foarte frumos..

— Frumos? Alceva nu mai știi să spui?

Lister era foarte supărat.

— După cele ce știu despre el, e un ucigaș! răspunse Loomis, aspru. Am uitat să vă spun că d. colonel a cerut să veniți la el de îndată ce vă veți înapoia.

În prag, îl întâlni pe Chance, care avea o mină foarte serioasă.

— Chance, dacă e colonelul supărat, lasă că-l împac eu. Du-te mai bine afară și privește calul pe care l-am adus.

— Eu cred, domnișorule, c'ar fi mai bine să vă întovărășesc până în camera dvs.

Lister îl privi uimit, urecă scările închise, cu grijă, ușa, după dânsul. Chance

— Ce s'a întâmplat? întrebă Lister, Chance umplea lighianul cu apă.

Nici eu nu știu, domnișorule.

— Căcu o scutită pauza și urmă:

— Ală... de asta d. Lymmouth e colonel. a d.

— Ei și? Dece îmi vorbești...

Întrebatul deveni, subit, mai vioi.

S'o fi întâmplat ceva, Ceva prost de tot!

— Ce?

— Naș putea să vă lănaurească dar știu că d. colonel a întrebat de vreo trei ori dacă n'ați revenit.

Ei, drăcia dracului, dar până când o să fiu tratat ca un băiat de școală?

Se șterse la repezeală de săpunul ce-l mai avea în urechi, își puse haina, fără să se mai pieptene și se repezi spre camera bunicului său. John Lymmouth îl privi râzând.

— Tocmai am povestit ce spinarea lui Mistral, Lin!

Înainte ca Lin să răspundă ceva, colonelul îl rugă pe John să-i lase singuri.

— Stai jos, îl poartă el pe Lister, după ce amândoi rămăseră singuri. Nu, mai bine pe scaunul acesta — vreau mai curând să te văd, decât să te aud.

— Despre ce e vorba?

— Despre o veche poveste pe care, desigur, o știi încă din școală... Îți mai amintești de fabula cămilei, căreia stăpânul ei i-a pus pe spinare o povată prea mare? Îți mai reamintești?

Da... deși nu înțeleg ce legătură o fi având...

— Așa — nu pricepi? Nu ți se pare că azi ai comis o nedreptate?

— După câte știu — nu.

Colonelul închise ochii. Obrazul se roșise, iar buzele i se îngălbeniseră. Lindley îi privi uimit. Niciodată nu-l văzuse pe colonel atât de supărat.

În cele din urmă, colonelul deschise dar nu vorbi imediat.

— Ce s'a întâmplat cu Garron Girl? întrebă el în cele din urmă.

— Păi nu e aici? întrebă Lister, cam

— Ce ai plătit pentru ea?

Nu mai mult decât ai fi dat tu.

Cum de n'ai date mai precise?

Lindley se gândi o secundă. Întrucât era vărul său îl trădase iar, răspunse:

Lymmouth a efectuat cumpărarea.

— Greu de crezut. Nu știu cum se face — întotdeauna trebuie să fie neînțelegere printre noi. Ce ai făcut în timpul când trebuia s'o licitezi pe Garron Girl pentru mine?

— Pentru Dumnezeu, bunicule, nu poți înțelege că, cumpărându-l pe Mistral pe un preț de nimic de 200 de dolari, am încercat să-l văd sărind? Dick spunea că nu poate să sară și când colozul sare ca o minge de cauciuc! Sboară ca o pasăre. Dacă-l punem la treabă, are toate șansele să câștige premiul cel mare la cursele dela Quersfeld.

Colonelul închise iar ochii. Măinele și buzele îi tremurau de enervare, își da, totuși, toată osteneala să pară liniștit.

— Nu vreau să cred c'ai vrut să mă jignești..

— Bunicule, cum te poți gândi la așa ceva? răspunse Lister, necăjit cu adevărat.

— Bine! Uite ce-ți cer acum. Să-l îndepărtezi imediat pe Mistral din casă, deoarece e un ucigaș... născut să ucidă... Un cal, care descindea din «Prințul Regent» a ucis odată un Lister — și nu vreau ca isprava asta să se repete... Ți-am mai spus-o. Și vreau să cred că mai sunt încă stăpân în casa mea. Deasemenea observ că nu te porți frumos cu vărul tău... Mai bine pleacă de aici... nu mă enervez și mai rău...

Bătrânul era infuriat la culme.

Lister se îndreptă spre camera lui John Lymmouth, pe care-l găsi foarte ocupat cu schimbarea unei cravate. Sta în fața oglinzii și fluera.

— Șezi, Lin. L-am auzit pe colonel, spunegând. Ce s'a întâmplat?

— Tu i-ai spus de chestia cu Garron Girl?

Lister vorbea pe un ton foarte ridicat.

— Nu-ți convine ceva? Afară de astă te mai rog ca atunci când ai neazuri cu bătrânul.. să nu-ți reversei furia asupra mea.

— Bine, mă voi stăpâni! Găsesc purtarea ta față de mine, foarte puțin camara erească.

— Vrei cu tot dinadinsul să te cerți cu mine? i trebuia el, măsurându-l pe Lister de sus până jos.

— Nici nu mă gândesc. Vreau doar să ştiu de ce i-ai povestit bunicului toate întâmplările dela licitaţie?

— Şi de ce mă rog nu i-aş fi povestit?

Răspunsul acesta îl înnebuni pe Lister.

— N'ai ştiut că asta îl va întări iar pe bunicul împotriva mea?

— Nu! răspunse Lymmouthe cu o prefăcută sinceritate. Şi apoi, eu cred că dai prea multă importanţă chestiei acesteia. La mine, nu e atât de importantă, deoarece, slavă Domnului, am şi alte lucruri în cap... nu numai caii!

Ultima observaţie făcu să piară orice gânduri care s'ar fi putut naşte în mintea lui Lister.

În această clipă se auzi o bătaie în uşă. Era Chance care venia să-i comunice lui Lymmouthe că d. colonel doborâse să-i vorbească. John părăsi camera imediat.

PLANUL BUNICULUI

Deabia pătrunse el în camera bătrânului cea mai ciudată întrebare ce i se puse vreodată:

— Cum te cheamă?

Lymmouth crezu la început că bătrânul apoi răspunse foarte liniștit:

— John Lister-Lymmouth!

Bătrânul păru mulțumit de acest răspuns și privi cu plăcere tânărul care sta lângă el.

— Așadar, și tu ești un Lister? spuse el, gânditor.

Lymmouth, care pricepu gândul colonelului, se grăbi să răspundă:

— Firește că sunt un Lister — și încă unul tot atât de bun ca Lindley!

Colonelul încuviință. John îi plăcuse chiar din prima seară, atunci când găsise că seamănă atât de bine cu Sir Walther Lister.

— Despre Sir Walther Lister ai auzit?

— Sigur că da! Nu e acela, care singur a înfruntat o întreagă armată de puritani, apărând urgul Lister?

— Vasăzică, știi? Cum se face însă ca tu, un Lymmouth, cunoști isprăvile celorla din familia Lister?

— Bunica mea a fost o adevărată Lister. Încă pe vremea când eram copil de școală, știu aceste lucruri. Bunica mi le povestea și era foarte mândră că e urmașă a Listerilor!

— În vechime, Listerii erau cineva — ce o să se aleagă din ei în viitor? Sunt vremuri foarte grele. John și viitorul mi se pare foarte întunecat pentru accia din familia mea.

Lymmouth tăcu, deși mii de idei îi trecură prin cap.

— Așa ceva nu mi-a trecut încă prin cap, răspunse John în cele din urmă. Pentru mine, Listerii vor fi în totdeauna o familie mare și mândră, ca stâncile Borrogate.

Cuvintele acestea plăcură foarte mult colonelului.

— John, aş vrea să-ţi vorbesc despre un lucru care mi stă la inimă.

— Voi şti să fii la înălţime? vederea ce o ai î mine.

— Dute — la fereastră, fiule
Lymmouth ascultă.

— Priveşte afară. Ce vezi ?

— La vest castelul Perchas, la sud stâncile Borro-
y, iar la est nişte nori negri. Cred că e Rydale acolo.

— Cunoşti aşadar şi regiunea? Văd că bunica ta
ţi-a vorbit de multe... Spune mi acum: de care lucru are
nevoie o familie, ca să se ţină solid pe picioare ?

— După părerea mea, are nevoie de temelie.

Râsul colonelului trăda că John o nimerise bine cu
ăspunsul.

— Imi pare bine să constat că ai există tineri cari
judecă... John, toată regiunea ce-ai văzut-o, a fost odin-
nioară a Listerilor, dar am decăzut din cauza luxului
şi a dobinzilor. Eu mă mai menţin cu nişte păcătoase
acţiuni de cale ferată.

Lymmouth dădu compătimitor din cap. Işi juca ro-
lul minunat.

— Tu eşti omul de care am nevoie! În tine, petre-
şte bătrânul Sir Walther. Tu eşti un adevărat Lister
— nu Lindley... paiaţa asta caraghioasă!

— Iertare... dar Lindley e...

— Nu... nu căuta nicio scuză pentru dânsul!... Ştii
ce idee mă obsedează zi şi noapte?... Să readuc în poses-
ia familiei Lister, tot ce le-a aparţinut vreodată!

— Straşnică idee !

— Pentru asta e nevoie însă de bani. Şapte milioane
i s'au oferit... şi ştii ce-a făcut băiatul acela nătâng?..

— Vorbeşti de Lin?

— Fireşte! În loc să cadă în genunchi şi să mulţu-
mească cerului, el a găsit de cuvinţă să-şi bată joc de
numele ei !

— Aşa de urât e ?

— Haleyone... Ea... ă sună foarte frumos !
Haleyone Tiverton.

— Ah — despre dânsa e vorba ?

— Cum? O cunoşti ?

— Am văzut-o azi... Nici n'aş putea să- i doresc o
soţie mai fru oasă şi o mamă mai nimerită pentru
copii mei.

— Vezi? strigă colonelul încântat. Şi prostul de

Lindley, n'a găsit altceva mai bun să-i spună decât că are un nume imposibil.

— Dar el e atât de tânăr!

— Așa tânăr nu mai e! Dar așa va rămâne el toată viața. Deaceia îmi caut alt Lister...

— Păi mi se pare că Lindley e ultimul?

— Da... dar tu nu ești un Lister? Dacă tăiem Lymmouthe, rămâne doar John Lister, adică acela care mă va moșteni.

— Și ce va spune lumea ?

— Să-o ia dracu! Spune-mi vrei să devii un Lister, sau să rămâi Lymmouthe ?

Lymmouthe se gândi o clipă. Merita să se jertfească pentru Lister Hall și cele șapte milioane.

— Ești mai bătrân decât mine, spuse el, luând mâna bătrânului. Nu-mi rămâne alta de făcut, decât să te ascult.

CAP XV.

O NOUA VICTORIE A LUI MISTRAL

Văzând cum Mistral paște, Lindley simți că inima îi saltă de plăcere.

— Să-l alung! spuse Lister, amintindu-și de porunca bătrânului. Cred c'o să-ți pară bine, nu, așa. Tod ?

— Ca să fiu sincer... da, Cu atât mai mult cu cât pleacă și puslamăna aia de Lefty de aici.

— Așadar, nu crezi că i-am putea îndrepta? suspină Lindley.

— Ai nevoie de 6 luni ca să poți cunoaște un om și de 12 ca să poți studia un cal... asta pentru că animalele nu știu să vorbească, Mistral o fi bun, poate, la remontă.

— Ai dreptate, Loomis, dar totuși eu aș vrea să-l mai încercăm. Unde aș putea-o face ?

— Faceți-o cu bătrânul Crofter.

— Păi se pricepe laî cai ?

— Atunci, duceți-vă la Divine. O leghe de drum până acolo.

— Bine, am să încerc cu
să vină acolo cu calul.

Il primi un om cu cămașa roșie. Mike Divine era un om cu picioarele erăcănate, fost jockey pe vremuri.

— Spune-mi, Mike, ai putea să iei un cal în pensie la d-ta.

— Increderea dvs. dar la Lister Hall
nu mai e loc ?

— Ba da... dar e vorba de diavolul acela cenușiu al lui Bunce. Bunicul meu nu vrea să-l țină acasă.

— Ah — de Mistral e vorba? Il iau cu multă plăcere. Nu e acela care vine acum pe sosea ?

Intr'adevăr, pe șosea apăruse Mistral, adus de Lefty.

— Ce crezi despre Lefty? Am impresia că băiatul îl hipnotizează pe Mistral, deaceia știe să-l stăpânească!

Între timp, Lefty îl introduse pe Mistral într'un tarc împrejmuît cu un gard de uluce, foarte înalt.

— Atenție! strigă deodată Mike Divine.

Lister făcu un salt îndărăt, deoarece Mistral, băgându-și capul printr-o spărtură, era cât pe ce să-l muște. Deoarece planul nu i reușise, calul începu să străbată țarcul în lung și în lat, căutând desigur un dușman pe care să-și descaree necazul.

— L-am călărit azi de dimineață, făcu Lister foarte serios și acum vrea probabil să se răzbune.

— Probabil! încuviință Divine. Drept vă spun, e un cal extraordinar. Un asemenea cal nu poate fi domesticit, decât numai cu vorbe bune și cu dragoste. Sau, dacă nu va merge cu dragostea... atunci trebuie întrebuințată puterea. Hei... prietene!

— Pe mine mă chemi, grăsunule?

— Ținându-și capul său îngălat.

Divine nu răspunse, ci întoarse spre Lister.

— Cu voia dvs. își îngăduie nespălatul acesta să-mi vorbească astfel?

— Nu! Dar lasă că-l desvățăm noi... Ce vrei de la el?

Mike se înclină ironic în fața lui Lefty și-l întrebă cu o prefăcută politețe :

— Dorește domnul să ne dea unele amănunte despre Mistral?

— Nu.

— Atunci poate că doriți, domnișorul, să-l călăriți puțin prin țarc?

— Să vedem, Lefty, ia adu-mi o șea din mașină.

Lefty luă o șea din mașină, dar apoi se lăsă la pământ, căscând politicos.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lister supărat. Pune șeaua pe Mistral.

— Cu grabă nu facem nimic cu Mistral, răspunse strengarul. Să mai așteptăm.

Divine fierbea de necaz. În cele din urmă, Mistral se apropiă de șea, o mirosi și numai după ce îndeplini această ceremonie, se ridică Lefty în picioare, spre a pune mâna pe cal. Dar animalul o sbughii repede într-o parte.

— Atenție! strigă Lister.

Dar Lefty... și afla în spinarea calului.

— Nu vă fie teamă, făcu băiatul. Așa glu este el câteodată cu mine. Mistral făcu vreo câteva raile prin țarc, apoi se opri tremurând. Dar trebui să mai treacă o jumătate de oră până ce băiatul isbuti să pună calului șeaua.

— Tot fiind leg

tate. Imediat însă ce-l deslegă. Mistral arată că știe să-și cinstască numele. Se repezi ca o furtună prin țare, nechezând, și sărind. De două ori scăpă Lister căpăstrul din mână și de zeci de ori se învârti Mistral, ca o morișcă, în jurul cozii sale. Cel mai bun călăreț din lume n'ar fi putut sta mai mult de trei minute în șea și într'adevăr și Lister veni muște nisipul, dincolo de uluci.

Se ridică de jos, clătînându-se.

— Trebuie să-l mai încerc odată, făcu încăpățânatul tânăr, ștergându-și sângele de pe buze. Încă odată n'o să isbutească el să mă svârle de pe șea. Ori eu pe el, ori el pe mine...

— Nu mai încercați încăodată, domnișorule, se auzi voce speriată. Animalul o să vă facă mici fărâme...

Era voca doamnei Divine, care asistase la toată scena.

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala! o repezi Mike. Vezi-ți de treabă... așa cum îi stă bine unei gospodine... Fie însă vorba între noi, domnișorule, femeia arc dreptate... Zău, domnișorule, o să încercați altădată.

Apoi, pe un ton plin de grijă adăogă

— Dacă vi se întâmplă ceva aici... sunt nevoit să-mi iau tălpășița!..

Am mai spus că Lister era încăpățânat. Dar nu era lucru ușor să pui iar mâna pe Mistral. În cele din urmă, Divine reuși să-i arunce un arcan în jurul gâtului. Lister sări în șea și lupta între om și animal reîncepu. Mistral se învârti iarăși, tot atât de repede, dar nu isbuti să-l dea jos pe tânărul său proprietar. Începu apoi să facă salturi așa cum fac mustangii dar nu ajunse la alt rezultat decât să umple gura și nasul băiatului de sânge. În cele din urmă, Lister începu să se elatine pe șea.

— Domnișorule, îl ucid, altfel vă ucide el pe dvs, strigă Mike, irlandezul. Betty, adormi repede arma — repede...

Înainte însă ca Mike să-și puie planul în aplicare, Lister sbură până la picioarele lui și rămase neînsuflețit.

Lefty nu se mișcase din locul pe care sta, iar când Divine îl chemă să-i ajute să transporte corpul neînsuflețit în casă, ștregarul răspunse foarte tacticos:

— Sunt îngrijitor de cai... nu vales!

„i începu să râdă cu hohote și râsul lui nu încetă ici atunci când Mistral veni să-și pună botul pe genunchii băiatului, privindu-l cu ochii lui mari și frumosi.

— Crezi, băiatule, că ai sfârșit cu încăpățânatul ăsta? spuse Lefty, mângâindu-i coama. Cu ăsta nu e de glumit!...

— Mike, Mike, mi-e teamă să nu poate că și murit?

— Nu vrei să-ți fii fleoanca? Ai mai dată să-i sângereze nasul unui mort?

— Omul lui Dumnezeu... fă ceva... fă ceva...

— Ce mă tot bați la cap... Tu sau eu... care din doi a studiat timp de un an de zile la Școala Veterinară?

— Păi ce, omul e un animal?

— Prea mare deosebire nu e! Numai că animalele sunt mai înțelegătoare... Dă-mi mai bine sorb o înghițitură... am tras o spaimă strașnică... apoi voi vedea de pacient.

— Mike, privește... râde... Mi se pare că-și revine...

— Domnule Lister... domnule Lindley... strigă Mike, sgâlțându-l pe leșinat, de umeri.

— Ai înebunit? îl întrebă Betty.

— Dar ce s'a întâmplat?

— Nu vezi că trăește? Slava Domnului... Trageți o înghițitură de aici, domnișorule... Whisky e cel strașnic preparat pentru trezirea oamenilor din morți...

CAP. XVI.

BUNICUL SE IMBUNEAZA

— Am să-i dau un prilej, mormâi bătrânul cu vocea jumătate.

— Zău așa, făceți-vă! rugă Chance, care se afla la piciorul patului.

— Cum de îndrăznești să te amesteci în discuția ce o am cu mine? se supără colonelul. Și cum de te-ai strecurat aici, fără să bag eu de seamă?

— Voiam doar...

— N'am nevoie de tăceri... cecace cer e ordi ascultare. Trimite-l acum pe d. Lymmouth aici.

Chance se grăbi spre ușă și colonelul, care se simțea mai bine, își aprinse o țigară. Când Lymmouth apărură, bătrânul fredona înveselit, o melodie.

— Stai jos, John. M'am mai așezat asupra ultimei noastre convorbiri. Nu trebuie să uităm un lucru, că Lindley e tânăr. Nu crezi că asta poate fi o scuză?

— Desigur! Totuși...

— Uite ce-i. Eu vreau să-i mai dau șcaua, până una alta, treci dincolo și umple-ți un pahar...

— Iertare — dar eu nu beau alcool.

— Ei, asta-i? Nu bei? Foarte frum.

Sună și atunci când Chance i se înfățișă, îi făcându-l poftescă sus pe d. Lindley.

— I-ai văzut fața atunci când te-a văzut? întrebă colonelul pe John.

— Nu.

— Străluccea ca un răsărit de soare. El idolatrizează pe Lindley, lucru ce de altfel îl fac mai toți din casă, de peste 20 de ani. Bolnav să fiu, mai curând îl îngrijește Chance, pe d. nepot, decât pe mine.

Cameristul se înapoia foarte tăcut, spre a-i comunica stăpânului său că d. Lindley nu e de găsit.

— Ia nu mă mai îmbrobodi, banditule, se supără bătrânul. Te pomenești că pușlamaua e iar în pivniță cu Darlev și mi încearcă vinurile?

— Nu, nu e. D. Lindley a părăsit casa de vreo câteva ore împreună cu Mistral și băiatul de grajd.

— Cum a îndrăznit să-l încalcece iar pe Mistral?

Vocea colonelului părea mai răgușită, iar fața i se roșise cu totul.

— Domnișorul a plecat cu mașina. După câte știu, s'a dus la Mike Divine ca să-l lase acolo pe Mistral.

— Păi ce a înnebunit? tună colonelul, vădit ușurat, însă. Aici nu e loc de păseut. Ba stai, că așa e... l-am interzis să-l țină pe Mistral aici. În tot cazul, să mi-l trimiți aici când s'o înapoia... Am de vorbit cu el lucruri importante!

Chance voi să deschidă gura, să spună ceva, dar colonelul îl privi atât de crunt, încât bătrânul servitor o șterse.

— Ai văzut, John? Așa sunt ei... Intotdeauna încearcă să-l acopere. După părerea lor, intotdeauna are Lindley dreptate. Ei îmi strică băiatul.

— Pot să-mi îngădui să te întreb cine Darley de care ai pomenit mai adinecauri?

— Darley? bucătarul nostru. Dece întrebă?

— Așa... din curiozitate. Mă miră doar că Lindley își găsește să bea tocmăi cu bucătarul.

— În primul rând, Darley nu e bucătar, ci bucătar șef și în al doilea rând e un hâtru bun de glume, care se pricepe să cânte și să înveselească. Lindley cântă din ghitară și Darley din gură. Și apoi ce... e așa tragedie ca între două cânticele să dai pe gât un păhărel?

Lymmouth nu știa ce să răspundă.

— Dece taci?

— Nu-mi pot îngădui să critic purtarea lui Lindley. Dar dacă ar ajunge asta în urechea lumii?... \

— Oamenii mei și-ar tăia limba mai curând, decât să-l vorbească de rău pe Lindley.

— Cred că e foarte neplăcut pentru tine să ști că mândrul nume al Listerilor...

— Dece întorci vorba? Ce e cu numele Listerilor?

— „Se află în gura tuturor mușterilor cărciumelor din sat.

— Stai, tinere, E cam tare tabacul ce-mi dai acum să-l trag pe nas!

— În definitiv și eu sunt un Lister așa că fie-mi îngăduit să vorbesc cu toată libertatea cu șeful familiei mele!

— În definitiv, ai puțină dreptate! Noroc

sunt un om care știu să mă stăpânesc... Haide, spune-mi ce părere ai de Lindley.

— Ți-am spus-o de mai multe ori. N'are nicio noimă s'o mai repet.

Cu cât trecea vremea, cu atâta se mărea nerăbdarea bătrânului. Când veni ora mesei și Lindley nu-și făcu apariția, furia bătrânului era la culme.

— Țicălosul vrea să mă facă să mă gândesc la el, pentrucă l-am cam muștruluit astăzi, spuse bătrânul. Ia sună-l pe Chance.

Peste câteva secunde, cameristul se afla în prag.

— Chance, du-te repede în camera domnișorului și vezi dacă toate lucrurile lui sunt la locul lor.

— Acolo sunt.

— De unde ști ?

— Pentrucă acum o oră le-am cercetat.

— *Ești un băiat de treabă, Chance. Aș fi trădat și împărat fără tine...* [Johul]

— Mă rog ?

— Crezi că i s'o fi întâmplat ceva ?

— Nu. Sunt convins că bestia i-a dat astăzi o lecție pe care o s'o țină minte multă vreme.

— Atunci nu-l cunoști... Chance !

— Porunciți.

— Ia șase oameni înarmați, du-te cu ei la Divine și ucideți calul. Ai înțeles ?

— Da.

— Pe tine, John, te rog să-i întovărășești ca să vezi cum treaba se face cum trebuie.

— Vrei chiar să te duci și la calul ? îl întreabă afară, John pe Chance.

— De loc. D-lui colonel i. mai târziu, după ce-i va trece mânia.

CAP XVII.

CONSILIUL SERVITORESC

În «biroul particular» al lui Darley se adunase toată servitorimea castelului. Văzând-i, Lymmouth ar fi înțeles că e demascat, căci Chance povestea tocmai oamenilor cum vărul asmute tot timpul pe colonel împotriva nepotului său.

— Ticălosul încearcă să-i răpească i o
arte din moștenire, făcu Gregory.

— Ii tai gâtul, zău așa, strigă Darley invărtind
îște ochi înfricoșători.

— Băieți, luă Chance cuvântul, trebuie să-l găsim neapărat pe domnișorul. Noi, oameni bătrâni, nu putem contraveni poruncilor d-lui colonel, dar se mai află aici cineva care n'ar risca mult dacă ar face-o.

— Vorbești de Parson? întrebă Loomis.

— Nu pe Tim Mac Farland.

— Pușcăriașul? Nu, mulțumesc.

— Măi băieți, făcu Darley, dacă un om a fost la închisoare, nu înseamnă că nu poate fi, totuși, un om de treabă. Da, Chance are dreptate, Tim e omul care trebuie, cu atât mai mult, cu cât s'ar da în vânt pentru domnișorul nostru.

— Bine — să-l trimitem pe Farland.

— De acord?

— De acord.

Loomis își luă însărcinarea să-l găsească pe Tim. El găsi într-un colț întunecos al castelului. Când află despre ce e vorba, deveni îndată încercă și pară. Împărțea cu restul personalului nu numai toată dragostea pentru Lindley, ci și aversiunea împotriva lui Lymmouth.

— Acum e vorba să-l aduci acasă? orice preț. Dacă Mistral l-a frânt gâtul, îl iei cu grijă și-l aduci cu mașina. Și dacă va îndrăzni cineva să te împiedice...

— Praf îl fac... știu cui îi cuvântă vorba Tim.

— Văd că înțelegem! Acum mai stai o clipă! Toma! Toma!

În starea în care se găsea domnișorul, nu-i era îngădui să-l tragă acasă, noaptea fiind foarte răcoroasă.

— Rămâi aici până își mai revine stăpânul d-tale și muncă vestea celor de casă, prin Lefty.

Tim se lasă convins și-l chemă pe Lefty la o parte.

— Vrei să câștigi un dolar? îl întreabă el.

— Depinde!

— Du-te la Lister-Hall, caută să ajungi până la colonel căruia să-i spui că d. Lindley zace bolnav aici. Povestește-i chestia cum te o durea capul. Finc banii.

— Bine, dar mai întâiu vreau să mănânc.

— Asta o s'o faci mai târziu. Ori pleci acum, mai pleci deloc.

Dolarul era foarte ispititor, așa că aproape imediat dispăru în buzunarele fără fund ale flăcăului.

După ce Lefty părăsi casa, Kitty se înapoiă la bolnavul ei.

În drum, Lefty dădu de o ceată de băceți cari jucau rișca. Jocul lor îl ispiti și pe el. Se opri. Dintr'un dolar, făcu doi, din doi patru. Orele treceau cu repeziciune. Câștiga mereu... mereu...

DESMOȘTE!

Castelul Lister Hall zăcea în întuneric atunci când Lindley și Mac Farlan străbătură aleia care ducea la scara de serviciu. Roșiorul venia, la trap, în urmă mașinei. În depărtare, ceasul satului bătea ora 2.

— Atmosferă încărcată, mormăi Lindley. În definitiv nici nu mi-ai spus încă de ce ai venit să mă cauți?

— O să vă spună Chance. Mă miră doar că nu l-au trimis îndărăt pe Lefty.

— Ce înseamnă vorbele astea năsteroase? Ce? Sunt un copil?

Deodată se deschise ușa și Chance își galbenă, stafidită.

— Ați primit comunicarea mea prin Lefty? întrebă Tim.

Privirea lui Chance îl cercetă rece și mustrătoare.

— Nici n'a fost pe aici.

— Am să-i frâng gâtul pușlamalei acelei

Mai întâiu du-te de te culcă, Tim, spuse Lister, foarte liniștit. Chance. Tim și-a făcut datoria încercând să mă aducă aproape cu sila aici. Nu e vi ovat de întârzierea mea.

Tim nici nu așteptă o a doua invitație și dispăru.

— Acum spune-mi ce e cu mufra asta de înmormântare? îl întrebă Lister pe Chance, după ce rămaser singuri.

— Sunt foarte supărat.

— Păi nu ți-am spus că Tim n'are nicio vină?

— Sunt supărat pe mine... nu pe el. Nu trebuia să comunic prin dânsul o chestie atât de importantă.

— Dar ce s'a întâmplat?

— D. colonel era foarte îngrijat... cu atât mai mult cu cât ați dispărut împreună cu Mistral, fără să lăsați vreo urmă... Pentru moment nu vă pot spune mai mult... Afară doar că d. colonel dorește să vă vorbească.

Nu se trezi bine, a doua dimineață.
comunică, dorința d-lui colonel a-l vedea.

— Vreau să beau, mai întâiu, o ceașcă
Chance.

— Excluz, duceți-vă mai întâiu la d. colonel.

— Ai venit! îl auzi el pe colonel spunându-i,
când pătrunse în cameră. După câte văd, trăești încă.
Credeam că ești noua victimă a lui Mistral!

Lindley avea poftă să răspundă ceva, dar
că e mai bine să tacă.

— Uite ce... m'am constăruit
un prilej...

— Ertare... înțeleg...

Pot să știu cu cine?

Colonelul își mușcă buzele.

— Cu un om foarte cinstit și cumsecade. Cu vărul

— Cu John?

— Da.

— Ai vorbit cu John despre
vese numai pe mie?

— Te supără?

— Nu... mă miră, doar! răspunse Lindley, închizând
ochii.

— Dece ai plecat ieri? Nu știai că o să fiu în
din cauza ta?

— Ti-am ascultat porunca... ducându-l pe
departe de casă.

— Am dat porunca asta, deoarece nu voiam să cazi
victimă sălbătecei acestui cal... Dacă m'ai fi ascultat,
ucideai calul fără să mai stai la gânduri. În loc să faci
astfel, ai plecat cu calul, lăsându-mă pe mine foarte în-
grijat de soarta ta...

— Nu știam...

— Nu e adevărat!

— Nu îngădui să mi se spună că mint.

— Cum? Tocmai tu vorbești așa? Tocmai tu care ai
ărit numele Listerilor prin toate cărciumile și noroaiele?

— Nu tu, ci vărul John vorbește acum prin tine.

Colonelul, văzând că răspunsul lui Lindley nimerise
în plin, își pierdu cumpătul.

— Așa de rău ai decăzut...
la ușile oamenilor?

Lister nu răspunse nimic, ci întorcând spatele,
să plece din cameră.

— Rămâi aici! îi strigă colonelul. Dacă pleci, pleci

eni n ioldeauna...
să revii!

i voc

— Bine, răspunse Lister, care vedea
poate stăpâni. M'am saturat să mă tot
vierne în fața ta.

— Atunci totul noi doi, Lindley
Lister!

— Îmi pare bine că n'o să mai trebuie
din cauza ta.

— Te șterg din viața și te desmoș-

— Mulțumesc lui Dumnezeu c'am să pot deveni,
însfârșit, un om liber

— Pleacă din casa Iți voi da tot ce ți se
cuvine...

— Puțin îmi pasă de banii tăi. i las lui John Lym-
mouth. pentruca să-ți poată pupa cismele! Mai am vreo
câteva mișoare dela mama și o să mă aranjez eu cu ele...

— Lindley — părăsește imediat camera.

Lister se înclină și eși.

— Copil nerecunoscător, strigă bătrânul în urma lui.

Seoase o țigară din tabacheră, își fripse degetele
până ce isbuti să și-o aprindă, apoi în pu să sune, ca
un disperat.

— Baia, tună el lui Chance, sau mai bine o com-
presă rece!

După ce-și luă dușul, bău o sănătoasă porție de vin.

— Spune-mi, Chance, întrebă bătrânul, după ce se
mai liniști, am tipat tare?

— Nu mai tare ca de obicei.

-- Ați înțeles ceva, voi, ceia de afară ?

— Nicio vorbă.

— Slavă Domnului! Mare noroc că noi, ăștia din
ilia Lister, știm să ne stă înim. Du-te de-l poștește
nici pe domnișorul.

CAP XIX.

PREGĂTIRI DE ÎNCĂLEC

O mare neorânduială domăia în cameră, când Chance pătrunse în ea. Toate sertarele ei, și conținutul lor răspândit pretutindeni.

— A, vrea să-mi vorbească? Spune-i că înainte a părăsi casa, voi trece pe la el. Du-te de-i spune așa și revino, căci vreau să-mi iau rămas bun dela tine.

Chance nu se mișcă din ușă.

— Ce mai e? întrebă Lister, surprins.

-- Vreau să vă atrag atențiunea căl veți găsi acum e d. colonel într'o foarte bună dispoziție.

După aceste vorbe, cameristul se înapoia la nul său.

— Ei vine? întrebă colonelul, plin de nerăbdare.

Era atâta durere în voce bătrânului, încât și Chance, care știa să se stăpânească, speria.

— Va trece pe la dvs. înainte de a părăsi casa.

— Deschide fereastra, strigă bătrânul.

Chance ascultă și în casă pătrunse acum frumoasă melodie a câinelui nălâng și a vulpei deștepte.

— Pot să-i ajut domnișorului la împachetare

— Dracu să vă ia pe amândoi! Fă ce vre

Cu mâna tremurândă apucă bătrânul e ținu în fața ochilor, până ce Chance dispăru.

Neorânduiala devenise și mai mare în camera Lister dar eufărul de pe masă, tot gol era.

— Nu vreau să iau prea multe bagaje. Plec mea largă, bătrâne, nsfârșit, o să văd alte locuri și oameni!

— Și lecați numai cu valiza aceea mică?

Da, ieri ajunge.

Cântând mereu balada favorită, de fereastră.

— Câte cămăși împachetez, domnișorule

O jum de duzină!... Numai ciorapi să pui ceva mai mulți. Cu tennisul se rup foarte repede.

— Și câte perechi de ghete ?

— Două... mai pune și pantofii de lac.

— Și cismele ?

— Fără. În definitiv, împachetează totul, pe vapor nu contează dacă ai o valiză mai mult.

— Domnișorul vrea să plece cu vaporul ?

— Da — plec spre Algeria sau Madagascar.

— Și pe Mistral îl lăsați aici ?

— Ii, drace... de Mistral am uitat cu totul!... a, șai... ce fac cu el ? Trebuie să rămân atunci aici, ca să ! pregătesc pentru cursele dela Querfeld. Ce o să o să facă bunicul când va vedea că Mistral câștigă premiul cel mare !

O să fie foarte surprins.

Știi ceva ? O să-mi închiriez în apropiere o căruță pentruca să mă îngrijesc cât mai mult de istra !

— Nu cumva vrei să stați la Clyncy Mulddon ?

— Dece nu?... Asta e o idee foarte bună... Când voi veni ostenit dela muncă... păhărelul meu mă va aștepta. Până mântui cu împachetatul, eu mă duc la bunicul.

Calm, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat între ei, Lindley intră în camera colonelului.

Voiai să-mi vorbești ? întrebă el, foarte mândru. Despre ce e vorba ?

— Aș — nu era ceva uscat.

— Țin să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în decursul anilor și dacă vreodată te-am ne mulțumit cu purtarea mea, rog mă rți. N'am făcut o din răutate.

— Așa de sigur ești ? N'ai niciun reproș să-mi faci ?

— Nu — deaccia vreau să-mi dai mâna și să ne despărțim ca doi buni prieteni.

— Când te aud vorbind așa, îmi dau seama că ești un adevărat Lister. Acum, însă, înainte de plecare, îți cer un singur lucru. Îți cer să-l ucizi pe Mistral, înainte ca acesta să te ucidă pe tine.

— Alceeva nu poți să-mi ceri ?

— Nu vrei dar să mă ascuți ?

— Pe Mistral l-am anunțat în mod oficial pentru ursele dela Querfeld și nu pot da îndărăt.

Dacă vrei, îți retrag cererea și spun că ai făcut-c fără încuviințarea mea. Înțeles ?

— Bine, bunicule. vrei să mă faci de râsul lumii ? Vrei să se spună că mi-e teamă de un cal ?

— Așadar, ții mai mult la el decât la bunicul tău?

— N'am spus asta...

— Dar așa reiese... Pentru ultima oară: vrei sau să-mi îndeplinești rugămintea?

— Nu pot renunța la curse.

— 'Ticălos nerecunoscător! Pleacă și să nu-mi mai apari înaintea ochilor.

Afară îl aștepta, galben
Chance.

— Dacă domnișorul ar aștepta n
trece furtuna...

— Nu — m' m săturat! M'a aruncat afară pentru
a doua oară... Spune-i lui Gregory și celorlalți că vreau
să-mi iau rămas bun de la ei. Să mă aștepte jos.

Bătu apoi la ușă lui John și intra înăuntru.
Lymouth era adâncit în citirea unei cărți.

— John, află că sunt knock-out... ai câștigat!

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreabă Lymmouth
câșcând plicisit. Ochii săi trădau însă că înțeluse foarte
bine vorbele vărului său.

CAP XX.

SPARTIRE.

Ister strânse tăcut mâinile tuturor servitorilor. În vii lor se vedeau lacrimi grele. Majoritatea se afla castel încă înainte de venirea lui pe lume.

Intr'un cost, se formă un grup alcătuit din Gre Loomis, Darley și Chance.

— Scumpii mei prieteni,

vă spun... voiam să vă spun...

Nu mai putu continua din cauza emoției.

Cei patru bărbați plângeau, fără rușine, u-se unul pe altul.

— Vino, Chance, numai pot vedea scena asta !
și Lister se depărtă pentrucă și ochii lui se scâldau în lacrimi.

Tim sta într'un colț și-l privia cu hotărâre.

— La revedere, Tim.

— Eu nu rămân aici, domnișorul!

— Nu cumva vrei să vii cu mine ?

— Exact.

— Nu poate, idiotule! Sunt tot atât de sărac ca și tine. Nu-mi pot îngă luxul unui slujbaş.

— N'am nevoie de bani! Vreau numai să fiu cu d-ta!

Prin casă, se auzi deodată clopoțelul infuriat al stăpânului.

— Ce ați încubuit cu toții? strigă când Gregory pătrunse în cameră. Poți să mi știi ce înseamnă asta? Și cine a plecat adinecouri așina dela castel ?

— Mașina... a fost... domnișorul...

Gregory nici nu mai pu 'a vorbi din cauza suspinelor ce i se urcau pe gât.

— Lasă, nu fi trist, făcu colonelul, după ce se mai potoli. O să revină pocăit. Dar Chance unde e? Sun de o veșnicie. Du-te la dânsul și spune-i că e concediat. Ai înțeles ?

— Bine, domnule. Țin doar să vă spun că Chance nu se simte atât de bine.

— Nu se simte bine ?

— Dacă-mi îngăduiți, îl voi înlocui eu.

— Lasă... n'am nevoie... poți să te duci..

Când Gregory părăsi odaia, băgă de seamă că bătrânul întoarse capul la perete, spre a nu i se vedea trântul întorsese capul la perete, spre a nu i se vedea

CAP. XXI.

DEMISIE IN BLOC

Judecătorul Postlewaite veni după amiază în vizită.

Fu condus în bibliotecă, unde se afla colonelul. Bătrânul îl privi vesel, cu un râs șugălnic în colțul buzelor.

— Așadar ai auzit și tu? cârâi el.

— Despre ce să fi auzit, dragă Charles ?

— Firește c'ai auzit dacă faci o mutră ca de înmormântare,

Judecătorul luă loc lângă bunul său prieten și amândoi începură să vorbească despre vânătoare.

— În definitiv, cu n'am venit ca să vorbim despre câini, spuse judecătorul, în cele din urmă.

— Ei, spune ce te doare? Da, e adevărat: Lindley a șters-o tocmă acum când sunt bătrân și bolnav, după ce o viață întreagă l-am îngrijit cu atâta dragoste!... Asta e... dacă vrei să știi!

— Firește că știam deacum — tot orașul o știe.

— Aș fi vrut să te rog să te duci să mi-l aduci acasă... dar cred că e prea târziu.... Spune-mi cinstit : n'am procedat bine ?

— E adevărat că Mistral e cauza celei voastre? întrebă judecătorul, în loc să răspundă la întrebarea castelanului.

— Îți închipui că nu țineam deloc să-l văd ucis de bestia asta !

— Și crezi că n'o să mai încalcece armăsarul ?

— Trebuia să-l las să facă ce vrea? Noroc că eu știu să mă stăpânesc. Asta a fost întotdeauna slăbiciunea mea.

Să sperăm că băiatul se va întoarce curând, deoarece aproape sigur că n'are o lețea.

Ba are vreo câteva mișoare — luate de mama lui. Așa prostie... I-auzi: femeile să lase bani... Nădăjduiesc însă că-i va topi repede.. Săi cel puțin unde e?

— Nu!

— Și-a închiriat etajul de sus al Clancy Mulddon.

— Nu mai spune!..

— Firește că i-am trimis un cec, ca vreau să-l las să moară de foame.

— Cât i-ai trimis ?

— 500 dolari pentru luna

— I-ai trimis prea mult. Asta înseamnă

Pentru o singură persoană e prea mult.

— Fleacuri! Până într-o săptămână o să

Deaceea cred că o să vie înapoi. Ce crezi

— Știu eu?... Să nădăjduim, e'st sceptic.

— Dece n'ai adus-o și pe Haleyon?

— Se plimbă pe afară cu Lymmouth.

— Ce crezi despre el ?

— Lui face impresia unui băiat foarte bun.

— Așa și e!... Intră!...

Un servitor pătrunse în cameră și întinse
lului o scrisoare. Dela primele rânduri, însă,
ghemotoc, apoi foarte supărat, o întinse judecăto
care după ce o mai netezi, citi

„Îți trimit cecul îndărăt, cu multe mulțumiri. Vreau
croiesc singur drumul în viață, fără ajutorul

Recunoscătorul tău nepot
LINDLEY LISTER

— Bravo!... Asta-mi place...

— Și eu îți spun că e un idiot
colonelul scos din sărite.

— Nu găsești se încăpățână judecătorul. Abstracție
făcând de stilul respectuos al scrisoarei, reiese limpede
că băiatul te iubește.

— Incetează dacă nu vrei să crap de neceaz...
usc, colonelul se opri, auzind o nouă bătaie
ușe.

— Draci și... vreți?...
Intră...

Chance pătrunse în cameră.

— Nu vezi că am o vizită ?

— Trebuia negreșit să înmânez d-lui colonel
această scrisoare, răspunse servitorul, înmânând bătrânului un plic închis, al cărui conținut umplu de mânie
pe castelan. Iată ce citi el:

«DOMNUL COLONEL!

Ne îngăduiți să vă aducem la cunoștință că părerea noastră — că d. Lindley, fiind singur pe lume, acum, — are mare nevoie de noi. Vă rugăm deci să binevoiți a fi atât de bun și să ne concediați.

Ale dvs. slugi prea plecate,

Thomas Chance
Chandler Gregory
Theodor Loomis
William Darley

Judecătorul Postlewaite izbucni într'un hohot de râs pornit din inimă.

— Strașnic! Servitorii îți dau cu tifla, acum. Cred că ar fi bine să închizi porțile și să vii să stai la mine.

— Eu nu găsesc asta atât de comic! cârâi colonelul, știu că la mijloc e mâna lui Lindley, care vrea să-mi tragă o cacialma... De necrezut!... Nu mi fi bănuit niciodată că oamenii mei mă vor părăsi!

Începu să sune ca seos din sărite, valetul pătrunse în cameră.

— Puteți să vă cărăbăniți cu toții la trădător! (împă el înfuriat. Și spuneți-i că-mi pare bine că am scăpat de el. Plecați... dar, repede... până nu mi sare mustarul!)

Chance dispăru, tăcut. Când rămaseră singuri, privirea colonelului alunecă pe fereastră. Afară în grădină, John Lymmouth se plimba cu Halcyone, care îi adresa, tocmai, un zâmbet foarte grațios.

— la te uită... Asta e un semn al soartei!...

— Îi văd pe cei doi tineri... dar despre urmă.

— Păi tu nu vezi că corul i-a unit pe acești doi tineri?... În tot cazul, te rog ca imediat ce ajungi acasă, să-mi orânduiești un nou testament. Toată averea mea — mobilă și imobilă — o las lui Lymmouth.

— Ho, prietene... Lindley nu merită să te orfi atât de urât cu el...

— Nu mai vreau să știu de el... nu ce dragoste l-ar crescut și ce urât se poartă el acum cu mine! Niciodată nu i-am spus vreun cuvânt urât... Dar, basta... nu mai vreau să știu nimic de el.

Judecătorul oftă.

— Păcat! Am avut iluzie deșartă... un vis ce se destramă zadarnic. Îmi ziceam întotdeauna că Halcyone

se va mărita cu moștenitorul lui Lister Hall și doi bătrâni...

— Așa să fie!... Omule, nu înțelegi?.. Și Lymouth e un Lister!

— În definitiv, antipatie u e...

— Să știi că și ea o să fie mulțumită cu schimbul acesta.

— Așadar ești ferm hotărât să nu te mai de Lindley ?

— Pot să și jur...

— Nu jura, bătrâne! făcu Postlewaite, luând mână prietenului său. Am să fac așa cum vrei tu, deși păreră mea...

— Ai ceva împotriva lui Lymouth?

— Nu — dar așa de curând nu voi putea să mi prea călduros cu el...

— E un băiat de toată încrederea.

— Spune-mi, știa că va lua locul lui Lindley, atunci?...

— Nu — Dimpotrivă, atunci când i-am spus, m' sfătuit să am răbdare, având în vedere tinerețea lui Lindley.

— Foarte frumos din partea lui.

— Vezi?... Băiatul ăsta e o mină de aur. Pe Halcyone cred că o vei putea tu convinge. Sau ți-e teamă de niscaiva greutăți ?

— Da de unde!... Halcyone e ceară curată în mâinile mele.

— Atunci totul e în regulă. Uite mâna mea!

Judecătorul șovăi, dar totuși strânse mâna prietenului său.

— Ca să fiu sincer — nu prea-mi place toată **stea** asta !

CAP. XXII.

SECRETUL LUI LEFTY

Când Lister pătrunse la Divine, o văzu pe Kitty care se căsnea să-l păcălească pe Mistral cu un pumu de ovăz. Tatăl ei repara găurile dintre uluci.

— Ce e, Kitty? Ți-ai pierdut serviciul la filme ?

— Nu... am primit doar un mic concediu... sunt extrem de obosită.

— Ce ai de gând să încerci azi cu el? întrebă Mike, arătându-l pe Mistral, cu capul.

— Vreau să călăresc! Unde Lefty? pună șeaua pe cal.

— Aici! făcu Lefty, culegându-se de jos. Dar atât de ușor n'o să fie. Cel puțin o oră o să dureze până pun șeaua pe el.

— Atunci lăsăm pentru altădată. în oraș.

Fără să spună o vorbă, Lefty se înapoiă la locșorul lui favorit și se trânti iar cu burta la soare.

— Kitty, mai sunt 40 de minute până la plecarea trenului, făcu Mike, uitându-se la ceas. E timpul s'o 'ci din loc.

Vai, tată, cum vorbești! Ce-o să spună d. Lister despre mine ?

— Că n'ai venit numai pentru dânsul.

— D-le Lister, nu-l crede!...

— Nici gând, d-ră Kitty.

— Ei asta-i. N'ai spus tu azi de dimineață mamei tale: «Mamă, crezi c'o să-i plac d lui Lindley»... Și nu ți-a răspuns ea: «In tot cazul tot timpul stă cu ochii pe tine»... Dracu să mă ia dacă vă pot înțelege pe voi, femeile!

— Nici să nu vă închipuiți c'am a Lister, râzând.

— Tată — ai o purtare revoltătoare !

— Eu nu pot să sufăr comedia asta. oră întreagă te-ai lăfâit de colo până colo și cum ai auzit sgomotul motorului, te-ai repezit spre Mistral cu un pumn de ovăz în mână...

— Te urăsc... dacă vrei să alii...
înapoi...

— Parcă ți-a cerut-o cineva? Lui pare chiar mai bine. Aș vrea să te văd măritată cu un baiat cumsecade, de rangul tău și să ai copii mulți, mulți, decât să te văd mereu lăcând pe proasta în păpușoi și dând ochii peste cap ca teatristele!... Și acum du-te repede în casă și spune-i mamei ce ți-am spus eu acum și o să vezi cum îți ia partea !

Kitty sbură, plângând, în casă, în timp ce bătrânul continuă mai departe, supărat :

— Dacă ici femeile în serios, înnebunești, nu alta... Nu trebuie să le lași să ri'ice nasul... asta e singura soluție... O vezi pe fata mea. Era o fetiță foarte cuminte până ce dracu m'a pus s'o dau la școli mai înalte. Acolo i s'au băgat fel de fel de idei în cap și... dar ce înseamnă asta? se întrerupsese el, deodată.

Un automobil se opri pe șosea și din el coborî un tânăr, care se apropia, cu pălăria în mână.

— Aveți pe aici un băiat cu numele Lefty? James G. Henley e numele meu! spuse noul sosit și întinse lui Mike o carte de vizită.

— Detectiv particular? Știam eu că trebuie să fie ceva putred cu băiatul acesta!... Hei, Lefty... Lefty!...

Dar Lefty dispăruse.

— V'o fi văzut venind.

— Încotro o fi luat-o ?

— Dacă șters-o, să știți că nu-l mai găsiți. Are el cotloanele lui pe unde se ascunde și nici dracu nu-l poate găsi.

Detectivul își aprinse o țigară.

— Nici n'am de gând să-mi pierd vremea pentru el... când s'o înapoia, însă, dați-i în numele meu, un ghiont în toată legea și o să priceapă despre ce e vorba.

— Lasă că știu eu, rânji Divine. D. Lister e stă-nul lui.

— Dar ce-a făcut? întrebă tânărul.

— A golit odată buzunarele cuiva, care, recunoscându-l, n'a depus plângerea, cu condiție ca pușlamaua să-i dea banii înapoi. Până acum, însă, nu s'a ținut de cuvânt. Nu e nimic. Mai devreme sau mai târziu nime-rește el la «mititica» !

- Și despre ce sumă e vorba? întrebă Lister.
- Vreo 500 de dolari. Plus 100 cheltuielile mele.
- Bine — peste câteva zile vei primi nouăți delă el.

Nu dispăru bine mașina detectivului, că Lefty era iar la locul lui favorit. Lister îl chemă la el, scoase carnetul de cecuri din buzunar, iscăli unul, apoi îl întinse, liniștit, băiatului.

— Ce să fac cu asta? întrebă Lefty îndu-i să-și creadă ochilor. Serie 600 de dolari!

— Da, Lefty. Fă cu cecul acesta ce vrei. Ori îl trîniți detectivului și scapi de închisoare, ori îl încasezi și atunci nu trebuie să te mai prind pe aici. Alege!

Fără să spună vreun cuvânt de mulțumire, Lefty băgă cecul în buzunar și rîse.

Cât despre Mike, era foarte supărat. După el, nici în ruptul capului n'ar fi scăpat pușlamaua de închisoare.

— E un bandit ca și Mistral, domnule Lister, să știi, numai că nu e atât de frumos!

CAP. XXIII.

PROIECTE DE CĂSATORIE

— Halcione, fetișo, începu judecătorul după ce goli a doua ceașcă de ceai. Câte propuneri de căsătorie primit până azi ?

— Șapte, unchiule.

— N'ai nîtat niciuna ?

— Vorbesc de acelea care au venit dela bărbați serioși !

— Ce înțelegi tu prin bărbați serioși ?

— Depinde... Dece mă întrebi ?

— Uite... numai așa... Și din acele șapte ți-ar fi plăcut vreuna ?

— Unchiule... te rog !

— Totuși... s'ar fi putut...

— Ți-aș fi spus, atunci !

Judecătorul își aprinse o țigară și rotogoalele de fum.

— Și inima ta n'a spus niciodată nimic ?

— Nu — bărbatul visurilor mele încă n'a apărut, sau dacă a fost... nu m'a luat în considerație.

Judecătorul se ridică foarte speriat de pe scaun.

— Cine a fost acela ?

— Mai întâiu că e aproape un copil...

— Ah, pricep... vreun licean ?

— Nu... avea vreo 25 de ani... Altădată, mi-a plăcut un baletist dela Teatrul Palast...

— Vai de mine... un artist ?

— Da... dacă vrei să știi...

— Gata? Aici se sfîrșeste lista ?

— Ba nu. Al treilea a fost un viorist polonez care concerta în pensionul nostru, apoi...

— Oprește-te, Halcione, oprește-te! tit de totii idioții, care...?

— Da... dar numai dela distanță !

— Păi azi m'am plimbat numai cu John Lymmouth.

— Firește... știu!... Scuză-mă o clipă!

Sări la telefon și ceru legătura cu colonelul Lister.

— Bătrâne, chestia e în regulă — am vorbit tocmai acum cu ea!... Da, da, aranjează și tu cu John... Așa, s'au cărat cei patru?... Nu, nu cred că Lindley a făcut asta... Nu te mai enerva așa... dacă te aude careva dela telefoane cum blestemi, întrerupse legătura. La revedere !

Halcyone, care ascultase, galbenă, convorbirea ridică spre a părăsi biblioteca.

— Calul trebuie să-l trimiți îndărăt lui Lindley, copilule! Nu poți să primești daruri dela un drac atât de sărac ca dănsul. Știi, a devenit foarte sărac de când l-a desmoștenit colonelul!

Desmoștenit... și sărac ?

„i înainte ca unchiul să mai poată
fatu dispăru

CAP XXIV.

DECLARAȚIE DE DRAGOSTE

Haleyone nu coborî la masă, ci comunică unchiului ei că are o migrenă îngrozitoare. Judecătorul rămase foarte gânditor și urcă să bată la ușa încuiată a camerei ei.

— Mititico, e o vreme splendidă. Nu vrei să facem o mică plimbare ?

— Mi-e imposibil, iubite unchiule !

— Încearcă !

— Exclus...

— Mergem numai până la Borrogate. Vreau să vorbesc cu Lindley în privința calului. O chestie atât de gravă nu poate fi rezolvată de un băiat de grajd.

— Unchiule, dacă ții atât de mult...

Vocea ei devenise parcă mai energică.

— Bine, fetiço, n'o să-ți pară rău... Între timp, m'îmbrac și eu.

Haleyone coborî atunci când mașina trase la scară. Deși își ridicase gulerul pardesiului, judecătorul bagă de seamă că fata era roșie ca focul.

— Greu mai pot bărbații să vă înțeleagă, spuse el, clătînând din cap. Acum o s'o luăm ceva mai repede o să-ți treacă durerea de cap.

Pe drum, Haleyone puse câteva întrebări privitoare la Lindley Lister. A fost desmoștenit și dece? Ce o să facă acum? Nu va suferi prea mult ?

— El și-a așternut-o așa. Și apoi nici nu înțeleg de ce te interesează atâta! Să vorbim mai bine de John Lymmouth.

Dar ea amuți subit și n' a mai scoase o vorbuliță.

— Așteaptă aici, făcu judecătorul atunci când mașina se opri în fața hanului.

— Mai bine vin și eu — prea e răcoare aici în mașină!

și înainte ca bătrânul să mai poată spune ceva, fata era lângă dânsul. Pătrunseră într-o cameră luminată doar de o lampă de gaz.

— Nu-mi place deloc casa asta. E groaznic să trăiești aici. E ca o închisoare... Săracul Lindley... săracul...

Asta e mulțumită plăcerii lui de a se înălța cu toate pușlamalele. Numai el e vinovat de nenorocirea sa... Acum o să mă duc sus să văd dacă-i găsește camera.

— Fără tine nu rămân — făcu fata, repezindu-se e urmele bătrânului.

Deodată auziră o voce care cânta. Aria nu era prea grozavă, iar textul lăsa de dorit, nefiind pentru urechile delicate ale unei tinere fete. Judecătorul bătu într-o ușă și muzica încetă.

În cameră, se afla Lindley desmoștenitul urmaș al Listerilor. Împrejurul lui se găseau cei patru servitori concediați de colonel, plus Tim Mac Farland. Corul era condus de Darley, care bătea tactul cu o cogeamite lingură de bucatărie.

Darley fu primul care zări noii veniți.

— După câte văd, nu ești prea îndurerat. Postlewaite aruncându-i o privire întunecată.

— Fac și eu ce pot! Luați loc, vă rog și gustați din friptura asta preparată de Darley. Idiotul ăsta gătește de zece ori mai mult decât pot eu înghiți.

— Mulțumesc. Noi am mâncat... Am venit doar...

— Unchiule, dar e mor de foame...

Judecătorul îi adresează o privire îngrozitoare, pe care ea se făcu că n-o înțelege.

— Am avut niște dureri groaznice de cap, îl lămurii ea pe Lister și n'am luat nimic în gură. Aerul răcoros mi-a făcut bine, unchiule. Văd că ai avut dreptate.

Judecătorul își mușcă buzele. Ce alta putea face!

Lindley îl ajută pe Gregory să puie tacâmuri pentru musafiri și isbuiți să-i șoptească fetei la ureche:

-- Ești o fată și jumătate!

Chiar dela prima imbucătură, fata declară odată nu mâncase friptură mai gustoasă.

— Ia gustă și tu, unchiule — o să vezi!

— Nu, mulțumesc, refuză judecătorul.

Am venit la tine, tinere...

— Sună ca și cum ai vrea să-mi vorbești de afaceri, îl întrerupse Lin și afacerile nu se discută așa. Imi îngădui să-ți ofer o sticlă cu must de mere? Gregory — o sticlă — entru d. judecător!

Judecătorul n'avu încotro și pri i paharul.

— Gregory, nu mă așteptam ca tocmai tu să părăsești castelul!

— L-am părăsit pentru a nu lăsa un Lister în încurcătură! răspuse Gregory, umplând iar paharul judecătorului.

— Așa arată mustul de mere? Trebuie că n'am băut niciodată ceva mai gustos.

— Mulddon e un artist! O să-mi îngădui să vă trimit un butoiăș acasă. Dacă s'ar vinde asta pe sub mână, milioane s'ar putea câștiga. Poate o să mă ocup și de brânșa asta.

— Și legea? întrebă judecătorul infuriat.

Ce să faci? Un negustor trebuie să încerce de sau poate nu știi că am devenit negustor?

— Cu asta?

— Firește! I-am întâlnit azi pe Sammy Dent, care m'a luat în serviciul lui.

— Dar nici nu te pricepi la așa ceva.

— Firește — habar n'am. Am învățat însă că principalul e să găsești un client... și eu cred că lucrul acesta nu e prea greu.

— Numai să nu te înșeli!

— Exclus!... Uite de o pildă Warren Chandler. M'am întâlnit azi cu el și mi-a spus că tatăl lui vrea să-și cumpere o casă la oraș... Uite o afacere pentru tine, băeto mi-am zis și peste câteva ore bătrânul Chandler își cumpăra casa prin Dent. Firește că eu îmi încasai comisionul... Ei, e rea afacerea asta?

— Felicitări! făcu judecătorul râzând și sorbind al patrulea pahar de ust. Uite, acum, dece am venit și noi aici. Cu toate succesele tale negustorești, nu vei putea trăi așa larg ca altădată... deoarece Haleyone nu poate primi de la tine un cadou atât de costisitor ca iapa pe care i-ai trimis-o.

— Iertare... dar înțeleg deloc... Domnișoară, u-ți place calul?

— Ba da, Lindley. Dar mi-am... ă ai putea întrebuința mai bine darul acesta...

— Exclus, niciodată n'as fi putut da o mai bună întrebuințare iepei pe care numai eu am călărit-o.

— Gregory, ia mai dă-mi un păhărel de must, făcu deodată judecătorul. E delicios, nu altceva!

— Și ușor ca apa! asigură Lindley, care-i făcu lui Gregory cu ochiul. Din acel moment, Gregory se postă îndărătul scaunului judecătorului cum vedea că

acesta își golea paharul, imediat i-l umplea din nou.

— Și, zi, Lindley, e scumpă apa asta? întrebă Postlewaite după al nouălea pahar.

— De loc! O să mă interesez la Mulddon. Poate o să-ți facă vreo reducere... Acum trebuie să guști ceva din friptură...

— Dar să știi că iau numai o bucăică!... Știi, te-ai aranjat bine aici, deși cam primitiv. Dacă vrei, camera mea e plină de sumedenie de lucruri cari ți-ar putea servi...

— Mulțumesc. Nu ți-rimesc daruri... din principiu... Îmi lipsesc doar câteva scune. Trebuie să-mi fac rost de ele...

— Și câteva saltele, propuse fata.

— Așa e! Ai dreptate!

— Și perdele, spuse fata mai departe.

— De ele am și uitat.

— Și apoi n'ar strica dacă ai spoî pereții.

— Că bine zici. Știi ceva, Postlewaite? Imprumută-mi pe nepoata d-tale și ea va ști să-mi facă o bijuteri din locuința mea.

— Ai face mai bine să nu faci astfel de glume, răspunse judecătorul, devenit, subit, serios. Prea îei lucrurile ușor.

Enorocirea fu că Gregory u plu iar paharul, așa că peste puțin judecătorul nu luă nici el lucrurile prea în serios. Limba înceu u să-i devie, din ce în ce, mai grea...

Convorbirea începu să fie ceva mai veselă și între altele Lindley le spuse că-și anunțase calul la cursele din Querfeld și că rămășagurile curgeau acum din toate părțile.

— La ce punct ai ajuns? întrebă judecătorul, interesat.

— 200 la 1... Oamenii de bransă nu pun mare preț pe calul meu.

— Dar d-ta ce crezi despre el?

— Nu știu... Dar știi... cehstie de prestigiu... am pariât 50 de dolari pe el...

— Cu asta ai putea câștiga 10.000 de dolari, făcu Halcyone.

Judecătorul și Lindley schimbă o privire de înțelegere.

— Strașnic mai ști să socotești.

— Ceeace e prost, e că Lefty a dispărut și nimeni nu se mai poate apropia de cal.

— Afară de d-ta, firește, făcu Haleyone. Se exprimase cu un ton atât de ciudat, încât judecătorul rămase gânditor. Interesul cel arăta nepoată-sa pentru Lindley nu-i convenea deloc.

— Apropos, Lindley, știi că Haleyone s'a logodit azi? Și știi că cine se mărită? Cu vărul tău Lymmouth!

Știtea asta fu înspăimântătoare pentru Lister.

— Ce? Ați înnebunit? Unui așa monstru vrei să-i dai o fată atât de drăgălașă? Păi n'ați observat că afară de hainele sale n'are nimic omenesc pe el?

Judecătorul se făcu roșu ca para focului.

— Haleyone, ești, te rog, puțin afară, spuse el fetei, dându-și osteneala să se stăpânească.

Ea ascultă.

— Cum îți îngădui un astfel de ton, domnuleeeee?'

— Imi pare rău de ton, însă nu retrag nimic din cele spuse. Țin doar să mai adaug că, în nici un caz, nu voi admite căsătoria aceasta.

— Cred c'ai înnebunit, tinere!

— Nici n'ar fi de mirare! Cum, o fată atât de drăgălașă să se mărite cu un astfel de șnapan? Dar nici nu mă gândesc... O să-i spun eu că mi-e dragă și îi voi cere mâna!

— Pentru asta n'o să mai ai vreme, deoarece și noi am mântuit-o cu d-ta., tot așa cu a făcut bunicul, răspunse judecătorul, îndreptându-se spre ușă. Afară de asta, nepoata mea îl iubește pe vărul d-tale — și nu pe d-ta!

Haleyone îl aștepta, plângând în mașină. El se urcă făcut, lângă dânsa și-și regăsi vocea numai când ajunseră aproape de casă.

— Nu trebuie să-ți cheștia în tragic, o mângâie el. Un om care știe să se exprime astfel de vărul său, nu merită nicio considerație. Și apoi — nici inimă n'are, chiar dacă ți-ar spune de zece ori că te iubește!

— Așa a făcut?

— Da. Mi-a spus c'o să-ți ceară mâna mai înainte a tu să te măriți cu John.

— Adevărat?

— Da, dar tu nu trebui. Chestia
cu John e defi itiv orânduită.

Haleyone își scoase batista și își șterse ochii. În loc de șosea întunecoasă, ca vedea acum raiul plin de stele.

CAP XXV

IMBLÂNZIREA LUI MISTRAL

După o luptă titanică, cei patru oameni reușiră să pună șeaa pe Mistral. Deabia ce se urcă Lindley în șea și calul începu jocul său obișnuit și aproape imediat călărețul făcu iar cunoștință cu pământul. Șeaa și-o smulse Mistral cu dinții din spinare, apoi o călcă în picioare, până ce o făcu praf. După ce și această treabă fu sfârșită, armăsarul își băgă capul printre ulucile gardului și privi, foarte liniștit, grupul de oameni.

Cei patru oameni nu rostiseră o vorbă. Lindley se culese, între timp, cu mare greutate, de jos.

— Ei, ce ne facem acum? întrebă Loomis.

— Avem trei modalități, răspunse Lister hotărît. Ori călărește pe Mistral la curse, ori îl omor cu pe el, sau el pe mine... Tod, o altă șea te rog, adu-mi o altă șea!

Deodată se auzi o voce nazală:

— Știu acum pe care din cele trei modalități să pariez!

Și Lefty își făcu apariția.

— Ia te uită... A revenit pușlamaua, făcu Mike. Cel puțin, ați câștigat rămășagul, domnule Lister.

Lefty se apropiă și mai mult, privindu-și, fără pic de rușine,

— Ați pariat că vin înapoi?

— Da, Lefty.

— După câte văd eu, dvs. mă cunoașteți mai bine chiar decât mine. Dacă însă ați câștigat, e mulțumită numai lui Mistral în definitiv, dece nu încercați să-l călăriți fără șea?

— Ești nebun, zău șa, șorși Mike. Cu tine, oricum, mai am eu o socoteală...

— Lasă-l în pace, Mike. Vine'ncoa, Lefty... Ai gândit serios când mi-ai spus să încerc fără șea?

— Da... Nu se poate ştie...

Spunând acestea, se depeşă.

— Hei, rămâi aici, îi strigă Looi, să punem şeaua pe Mistral!

— Lăsaţi-l în pace. Mai bine să-i urmărim sfatul... Legaţi-l iar pe Mistral de ţăruş!

Asta era mai uşor de spus, decât de făcut. Totuşi, până la urmă, Mistral fu legat bine de tot, încât nici să se mişte nu putea. Fireşte, însă, că nu de ţăruş. Lister se apropie de el şi calul vru să-l muşte de mână, dar nu isbuti.

— Daţi-vă cu câţiva paşi înapoi, domnilor.

O jumătate de zi trecu până ce calul se obicinui să simtă mâna lui Lister. Se vedea că animalul era foarte însetat, dar Lister nu îngădui să i se dea apă deloc.

Când Lister voi să-l deslege, însă, se auzi vocea lui Lefty, care, nu departe, sta adâncit în citirea unui roman.

— Lăsaţi-l mai bine aşa. Cura asta pare că-i bine.

Şi toată după amiaza rămase Mistral legat, chinuit de legături şi de sete. Decodată, Lefty îşi dădu cu ărererea:

— Poate că dacă l-aţi lega picioarele, duce în grajd.

Lister încuviinţă. Toată ziua se gândise la Lefty. Toate sfaturile lui referitoare la Mistral, dădeau roade.

— Văd că fără să vi se spună, aţi ştiut ce aveţi de făcut!

În noaptea aceea, Mistral nu se culcă jos. De câte ori, ochii începeau să-i joace în cap, Lister se repezia la dânsul, îi şoptea câteva vorbe liniştitoare şi ca prin minune, calul se muia.

Dimineaţa îl duse la păscut şi deabia la rânz îl conduse iar în ţare. De câte ori încerca însă să-l încalce, animalul se feria, ca de foc. Lucrarea de mai multe ori, până ce, în cele din urmă, experienţa isbuti. Şi, dacă, iar nervii îl apucau atunci când călăreţul i se afla în spinare, o mângâiere uşoară şi vocea plăcută a băiatului, îl linişteau cu desăvârşire.

Îmblânzirea dură câteva zile.

— Singurul lucru ce trebuie câştigat e completa încredere a animalului, spunea Lister.

În timpul acesta, Lefty nu părăsise ţărcul, dar alte sfaturi nu mai dădu îmblânzitorului improvizat.

Băiatul era foarte fericit. El și numai el, isbătise să înblânzească pe Mistral, groaza atâtor călăreți. Stăpânii lui dinainte nu știuseră să se poarte cu el. Lister îl privi drăgăstos, cum bea și mănâncă...

Începu să-i vorbească, cu o voce ușoară și urechile calului încetară să mai tremure. Din când în când, calul întorcea capul, dar ochii lui nu mai erau atât de furioși. Părea că vrea să studieze chipul stăpânului.

La prânz, Lister mânca în grajd, iar noaptea și-o petrecea tot în grajd. Lefty, care-l observase tot timpul îi vorbea într'una din zile.

— Nu cred că-l veți putea călări la curse, spuse el lui Lister într'o zi, deoarece încă nu l-ați încercat. Ce mai așteptați? Cu cât veți încerca mai devreme, cu atât va fi mai bine!

Lister amuți o de nimore. Mai întâiu, Lefty îl sfătuisese să nu pună șeaua pe cal și acum îl sfătuisă contrariul.

Voia să încerce imediat, deși se simțea obosit, iar experiența era foarte primejdioasă. Conduse calul în țarc, îi deslegă picioarele și așteptă să vadă ce se va întâmpla.

Mai întâiu calul mirosi locurile umflate din cauza legăturilor, apoi, zărind pe Lister, se repezi plin de ură spre el.

Să plece nu mai putea, deacei își încrucișă brațele pe piept și așteptă liniștit animalul infuriat, cegonea spre el.

O clipă se crezu pierdut și negru i se făcu înaintea ochilor, dar animalul se opri brusc înaintea lui, fără să încerce ceva. Când întinse mâna să-l atingă, Mistral o tuli. Avea chef de joacă.

Încercă, pas cu pas, să se apropie de cal, dar de fiecare dată, calul o lua la fugă.

Deodată se auzi un țipăt :

— Atotputernicule — Botty
nemaivăzut!

Era Mike Divine care privea scena, entuziasmat.

Vocea irlandezului păru că înfricoșează calul și ca înebunit, se repezi asupra stăânului său, spre adăposti lângă el de primejdie.

Lister surăse. Izbânda lui era desăvârșită. Muncise mult, dar isbătise să câștige încrederea calului.

În seara aceea nu se culcă l lângă Mistral, că Lister fu trezit de un sgomot ușor.

Ridică capul și-l zări pe Lefty — îl recunoscuse cu tot întunericul ce domina. Tânărul ședea la ușa boxei lui Mistral... și plângea.

— Lefty, nu plânge. Nu ți-l iau. Noi trei, tu, el și eu vom rămâne mereu buni prieteni.

— Lăsați-mă în pace. Credeți că veți isbuti să-l călăriți fără șea? Vă înșelați!

CAP. XXVI.

HALCYONE SUFERA

Când Lindley se trezi, a doua zi dimineața, nu era deloc sigur că trăise sau visase înfăptuirea cu Festy.

După dejun, Lister îl trimise pe Loomis în sat, să cumpere alâtea șei câte va putea aduce și după câțva timp trimisul se înapoia cu vreo 12 șei.

Lister îl conduse pe Mistral în țarc. Prima șea o sfâșia armăsarul cu dinții și o călcă în copite. A doua și a treia pășiră la fel. A patra o sfâșia pe jumătate. ărea foarte înfuriat. Lister se apropiă de el îl mângăie, șoptindu-i cuvinte lingusitoare la ureche.

După o jumătate de oră, încercă să-i pună o altă șea. Calul voi și de data asta s'o tragă jos, cu dinții, dar se potoli și în cele din urmă, șeaua fu bine prinsă în catarămi.

Buzele lui Lister tremurau de enervare. Când Mistral păși prin oarta deschisă, Mike rămase cu gura căscată.

Când după o cursă îndrăcită, Lister descălecă și Mistral veni să-i pună botul pe umăr. Băiatul nu se putu reține:

— Ești un diavol și jumătate, Mistral!

— Și încă n'ai spus mult! auzi o voce îndărătul lui Era Halcyone Tiverton.

— Asta-i calul pentru care ți-ai pierdut viața?

— Da... Dar te rog nu spune nimenui, altmintealea pierd rămășagurile.

— O să tac ca mormântul! îl asigură ea râzând.

— Halcyone, ce-ai fi dacă ai călări puțin pe Mistral?...

— Nu pot călări decât pe o șea de damă.

— Păcat!... Pierzi un prilej minunat. Spune, mai ești supărată pe mine?

— Deloc...

— Atunci dece ești atât de roși

— Așa sunt?... E din... bucurie.

— Bucurie? Dece?

— C'ai reușit să-l îmblânzești pe Mistral.

El ar fi vrut s'o ia în brațe, atât de frumoasă era.

— Vrei într'adevăr să te măriți cu John Lymmouthe?

întrebă el, agale.

— Trebuie.

— E rău pentru ine!

— Dece? întrebă ea, cu nevinovăție. Unchiul Willy o vrea.

— Cum? Măgarul acela bătrân? înebunit, nu alta! Tu cu Lymmouthe? Asta e o prostie!

— I-aș frânge inima dac'aș refuza — așa mi-a spus bătrânul.

— Ei și... lasă să se frângă. Te-a cerut John?

— O va face azi.

— În niciun caz, nu trebuie să spui da! Fugăduiește-mi!

— Și cum să explica refuzul? De ani de zile, și-făcut unchiul meu planul... Și, în definitiv, pe cîn vrei să-l aștept, Lindley?

— Să aștepti un bărbat adevărat. Pe unul care va știi să te prețuiască... Te rog, fugăduiește-mi!

— Halcyone! se auzi o voce adâncă. Era a judecătorului.

— Fetițo, plângi! Ți-e teamă de unchiul tău?

— Nu — nu plâng de asta.

— Plec — n'aș vrea să mă văd acum cu judecătorul. Dar am să reviu să-mi dai răspunsul... La revedere, Halcyone!

— Du-te cu Dumnezeu, Lindley.

— Nu m'ai auzit chemându-te, Halcyone? îi spusese judecătorul atunci când apărui. Mi se pare că a fost pe aici Lister cu blestematul lui de cal!

— Da, unchiule!

— Dece n'a așteptat să mă vadă și pe mine? Aș fi avut poftă să vorbesc cu el... A înfăptuit ceva minunat... O prostie recunosc... dar o prostie eroică. Ți-a spus ceva?

— Nu, unchiule!

— Toată regiunea e entuziasmată de felul cum a știut el să-l îmblânzească pe Mistral. Mi ar fi plăcut să stau de vorbă cu el. E un zăpăcit, dar are mare

curaj, puşlama! Un adevărat Lister!... Dar tu plângi, micuţo... Dece?

— Nu e nimic.

— Nu s'a purtat cuviincios potlogarul acela ?

— Nu, unchiule.

— Eşti bolnavă ?

— Nu, unchiule.

— Dar ce-i cu tine, atunci ?

Nu ştiu, unchiule — dar aş vrea mai bine, să

~~mor~~ !

curaj, puşlama! Un adevărat Lister!... Dar tu plângi micuţo... Dece?

— Nu e nimic.

— Nu s'a purtat cuviincios potlogarul acela ?

— Nu, unchiule.

— Eşti bolnavă ?

— Nu, unchiule.

— Dar ce-i cu tine, atunci ?

Nu ştiu, unchiule — dar aş vrea mai bine, să

~~mor~~ !

— Ei și? Niciunul nu se poate compara cu Mistral.

— Domnilor, se amestecă în discuție Kitty, care tăcuse până atunci, eu îmi amănerez broșa de smarand și tot ce capăt pariez pe Mistral!

— Halal de așa curaj, Kitty.

În oraș Lister vizită câțiva bookmakeri, și pretutindeni obțin cote ridicate. La unul din bookmakeri, angajă o discuție vie, în vederea unui pariu deadreptul exorbitant.

— Cum poți să joci atâta bănet pentru un cal care n'a alergat niciodată la curse? îl întreabă bookmakerul.

— La Querfeld s'au văzut adeseori surprize neașteptate, domnule. Accepți, prin urmare, pariul meu de 4500 dolari?

Asta era tot ce-i mai rămăsese, și-i risca cu seninătate omului care are conștiința împăcată.

— Bine — împotriva a 100.000, răspunse bookmakerul.

— În regulă! La revedere.

CAP XXVIII.

HALCYONE REFUZA O PARTIDA

John Lymmouh se scula întoldeauna la cântatul cocoşului. După o scurtă călărie, făcea un duş rece, lua dejunul, apoi se ducea în camera colonelului, spre a primi instrucţiuni pentru ziua respectivă.

— Aş vrea să fac şi eu ceva, lămurii el pe bătrân, din prima zi şi colonelul îi predase conducerea gospodăriei.

— la loc, îi spuse colonelul în dimineaşa aceea. Ei, ai vorbit cu Halcyone?

— Nu, dar dacă crezi că trebuie s'o fac, mă pot anunţa telefonic acolo...

— Dacă cred... Sigur că trebuie să faci îndată treaba asta...

— Nu fac
doar! nu încuviinţezi tu...

— Să încuviinţez eu într-o chestie cu cai, mă pricep... nu la femei! Spune-mi mai raporturi stai cu Halcyone!

— Sincer să spun, nu ştiu..., dar te asigur mă voi strădui din toate puterile ca această legătură să se realizeze...

— Vorbeşti aşa de par'că ai vorbi de o tranzacţie financiară!

Lymmouh îngălbenise. Îşi muşcă buzele.

— Scurt: îi placi fetei? îl întrebă colonelul!

— Da... Cred că da, răspunse Lymmouh.

— O vezi azi?

— O chem la tel...

— La dracu... treaba asta nu se face la telefon!... Ei, ce mai stai? Vrei să pice para mălăiaţă în gura lui nătăfleată?... Hai, şterge-o!...

La Postlewaite, John aruncă hăţurile în âna unui rândaş, care-i spuse că domnişoara se află în grădină.

ra îmbrăcată într-o rochie albă și era minună de frumoasă, deși fața îi părea cam tristă.

— Bună ziua, d-le Lymmouth! îi răspunse ea, rece la vijeliosul lui salut. Frumoasă zi, nu? Uchiul meu e în bibliotecă.

— N-am venit la el... ci la d-voastră.

Adevărat? Foarte frumos din partea d-tale.

Aveți puțină vreme și pentru mine?

— Mă rog... Pot lucra mai departe? Grădinarul ostru s'a îmbolnăvit și vreau să grădinăresc eu astăzi!

— Colonelul Lister m'a trimis încoace... încep eu el. Privirea ei mirată îi tăie vorba. Toate vorbele frumoase ce și le pregătise, i se șterseră din cap.

— Colonelul m'a trimis încoace... spre o propunere de căsătorie.

— Și... o și faceți?

— Cum așa?

— Credeam că nu vă interesez prea mult.

Asta ar fi însemnat că povestea s'a sfârșit, John nu se dădu bătut. Se făcu că nu observă întreruperea ei.

— Nu sunt orator, nu știu să spun cuvinte frumoase, dar atunci când inima ți-e plină... Holeyone, puținele clipe trăite lângă d-ta mi-au dovedit... mi-au arătat... ai observat desigur... că mi-ești dragă...

— Dumnezeu!... nu vorbi mai departe! îl rupse ea, astupându-și urechile.

El o privi înmărmurit. Pe obrazul fetei, șiroaie de lacrimi. De data asta el pierdu firul...

Nu se dădu însă bătut, căci în joc!

— Pot să-mi îngădui întreruperea cu ce am câștigat răspunsul acesta?

Ea clătină din cap.

— Atunci îți place probabil altceva.

— Îmi place? îl întrerupse ea, sălbatec. Îl iubesc cu desnădejde, ca o nebună! Ziua și noaptea mă gândesc numai la dânsul!

John își dădu seama că

— Fără nădejde? Cum, te-a d-tale?

— Ba da! strigă ea necăjită. Dar pe un copil.

— Nu pricep...

— Nu știe că-l și n-are curajul să-mi declare dragostea lui.

— Atunci ce e cu el? acă nu poate să ghicească în ochii d-tale frumoși, atunci s'o fi pricepând mai curând 'l' dobitoace.

— Ai dreptate. Omul care-l d-tale, Lindley!

— Sărăcuța de d-ta!... Probabil că în mâinile lui ești o jucărie cu și micuța lui Mike Divine! E de datoria mea să-ți spun!

Ea îl privi încrămențită după ce își șterse ochii. Ridicând fruntea, spuse pe un ton plin de demnitate:

— Domnule Lymmouth, cred că tot ceea ce mai a-veți de spus, nu-l poate interesa decât pe unchiul meu. Il găsiți în bibliotecă!

CAPITOLUL 29.

LYMMOUTH COMPILEAZA

Lefty era foarte supărat. Mistral nu mai voia să știe de dânsul. În câteva rânduri, purtându-se mai aspru cu frumosul animal, fu cât pe ce să capete drept răsplată câteva copite sănătoase. Necăjit, eși afară din grajd și deodată privirea lui se opri asupra unui călăreț ce apăruse tocmăi, pe șosea. Era John Lymmouh. Lefty îl recunșeu imediat.

Și Lymmouh era necăjit. Svonul cu Lindley reușise să-și domesticească armăsarul, cam scăzuse din prestigiul lui la castel. Singurul lucru ce-i putea consolida situația, era căsătoria lui cu cele șapte milioane... adică cu Haleyone Tiverton. Dar și aici își băgase co-dița blestematul lui de văr!...

— Hei, Lefty, ce mai faci? Și ce fac și ceilalți pe aici?

Primul gând al lui Lefty fu nici să nu-i răspundă, în cele din urmă deveni mai drăguț.

— Ce vă privește?

— Ei, te rog! D. Lindley e doar văr firesc deci să te întreb ce mai face!

— E bine sănătos, rânji ștregarul. În ce privește pe Mistral, dobitocul ăsta a început să-i ciungulească grăunțele din mână.

— De necrezut!

— Neplăcut, nu?

— Cum îți îngădui să-mi

— Neplăcut pentru mine...

Lefty cu o mustră nevinovată.

— Vărul meu nu mai are

Băiatul ridică din umeri.

— Doar n'o fi crezând că o să câștige la Querfeld?

— Nici nu-mi vine să cred că te-a concediat, dar dacă așa stă cazul, vino la mine.

— Ai vreo slujbă pentru mine?

— Poate ceva mai bun: o afacere.

Lefty îl privi uimit.

— Cât? Cât pot câștiga?

Lymmouthe răs.

— Să spunem... cinci mii!

— Cinci... mii?

John Lymmouthe încuviință. Ochii bulbucăți ai băta-ului îi arătară că peștele căzuse în mreajă.

— Mai putem discuta despre chestia asta. Măine
cara îți convine?

— Unde?

— Tot în acest loc!

— Bine.

Lymmouthe dădu pînteni calului și se depărtă. Lefty e nîț, șiret, după dînsul, apoi, intră, fluierînd, în casă.

CAPITOLUL 30.

PE HIPODROM

În dimineața aceea, Lister, văzând că Loomis pusese șeaua pe Mistral, se gândi să tragă o raită cu el. Loomis ca să se convingă că șeaua e bine legată, băgă mâna sub burtă, printre legături... dar și-o retrase repede, căci simți că e înțepat. Se gândi că probabil vreo insectă se rătăcise și când se uită din nou descoperi un ac cu mai mulți țepi. Misterul pentru care nimeni nu putuse până atunci să-l încalece pe Mistral, era deslegat. Lefty practica vechile lui deprinderi de gangster de turf, desigur.

Mâna lui se înfipse în Lefty, iar cu ecalaltă îi poeni o directă atât de sănătoasă, încât băiatul căzu neînșuflețit la pământ. El târî până la cișmea, îl stropi cu apă și pungașul își reveni.

— Cum de ai ajuns țepii a
tral? îl întrebă Loomis pe Lefty.

— Nu știu, răspunse Lefty, liniștit. Tribunalului i putea dovedi origina lor.

— Sunt mulțumit că numai noi doi știm afacerea asta replică grăjdarul. Ceeace însă tu nu știi este... asta înseamnă încercare de ucidere, mai ales că e vorba de un cal atât de năraș ca Mistral.

Indreptându-se spre Lefty, Loomis adăogă

— Pentru anumite motive cari pe tine nu te privesc, nu-ți voi spune delui Lister despre întâmplarea asta, dar un lucru să știi: dacă te mai prind odată... teucid!

Si foarte liniștit se înapoia în grajd, lângă Mistral.

În zilele următoare, Lefty nu mai fu văzut. Lister era atât de ocupat cu alergările ce se apropiau, încât nici nu băgă de seamă lipsa băiatului.

Toată regiunea era plină de străini și fiecare casă

gemea de mulțimea curioșilor veniți de prefutindeni. La masă, pe strada, în locaturi, dimineața, la prânz seara, nu se vorbea decât de cai și alergări.

În seara din ajunul alergărilor, Lister își adună prietenii, în jurul unei cafele de must, iar a doua zi, de îndată ce mijură zorile, Leonis își deșteaptă stăpânul cu șiretul. Mistral se află în forma lui cea mai bună.

Lister, în persoană, își conduse calul la start. La hipodrom, lumea era în păr. Printre primii, Lister îl observă: bunicul său, care ținuse să asiste, călare, la alergări, îndreptă spre dânsul și spuse, respectuos:

Bunicule, am ținut ca Mistral să alege sub culorile tale. Cred că n'ai nimic împotriva! Ar fi, dealtfel, prea târziu să mai poți schimba ceva.

Băcându-l aruncă spre cal o privire de cunoscător.

— Nădăjduiesc că aiut calul cât și călărețul nu mă face de rușine! spuse el seurt și se depărtă.

Mike Divine, care observase scena, se strecură pe lângă Lindley:

— Ai văzut ce ochi a făcut d. colonel când a văzut calul? Era înmărmurit, nu alta! Nădăjduiesc că astăzi voi vedea și alți multe înmărmurite... cum ar fi boomerangii de o pildă.

Codată se apropia de Lister un tânăr cu fața surâzătoare și cu mâna întinsă spre el.

— Dick... Te credeam în na!, încă!

— N'am mai putut sta! Voiam să câștigă cursa. Am pariat toți banii el, Mistral

Ai înebunit, prietene!

— Nu tinere!... O să înnebunească mizerii! Știi era cota pentru Mistral azi de dimineață? 60 la 1. Apoi Dick căută lui Lister, totuși prin care Frankan era indicat favoritul cursei. După el venea Muschetarul cu 4 la 1 și al treilea, însfârșit Mistral cu 7 la 1, cu mult mai bine cota decât fostul favorit Suetonius, care acum era cota cu 12 la 1.

— Ii, aștept să-mi arăți ceva frumos!

Aerul fu sfârtecat de clopotul hipodromului.

CAPITOLUL XXXI.

UN ATENTAT CRIMINAL ȘI O CURSA FENOMENALA

Colonelul Lister obișnuia să spună că îi este perfect egal dacă un cal câștigă, sau pierde... principalul era să-l observe în timpul cursei. Deaceia culorile lui erau foarte diferite: portocaliu, negru și un galben tipător.

Când apărură Lister, îmbrăcat în aceste culori și condus de Tim și Loomis, fu primit de exclamații foarte ciudate.

— Ce-o mai fi cu deghizarea asta? întrebă unul.

— Ah — Mistral! Un număr strășnic!

— Ghinionistul e Lindley Lister. Gonit și desmoș-
fenit...

— Adevărat?

— Nu primește niciun cinci dela bătrân...

— Dar Croix d'or unde e?

— Vine...

— Dă-mi programul, te rog...

— Mistral? Asta să știi că rămâne la start.

— 10 la 1?...

Par'că întrebările și răspunsurile astea vâjâiau prin aer, ajungând la urechile lui Lister, lucru ce nu-l încuraja deloc.

— Nu te simți bine, ișorule? întrebă Loomis,
îngrijat.

— Nu prea mi-e bine.

— Vreți o sorbitură de coniac?

— Nu, Tod.

— Nici să nu credeți că le merge mai bi-
renților d-voastră

Asta n-o crezu Lindley. Net Sherdon, de o pildă, care era în alb și purpuriu, cădea cu toți dinții...

— Vezi-ți de treabă, domnisorule și Mistral va face restul. De căs nu ne va face el.

În acelaș timp, un călăreț se înfățișă înaintea lui

Lindley cu mâna larg deschisă. Era John Lymmouth.

Lindley se făcu că nu-l vede și Lymmouth se depărtă, roșu ca sfecla, în băiatul care se apropia de Lymmouth. Lister crezu că-l recunoaște pe Lefty. Deodată își reaminti că nici nu-l văzuse în ultimul timp.

— Ce s'a întâmplat cu Lefty?

Loomis ridică din umeri.

Călăreții începură să se orânduiească la start. Erau 11 cu toții. Lindley își găsi locul între Filip Osborn, care se afla pe spinarea largă a lui Mușchetar și Ned Sherdon, care călărea pe Uragan.

— În ultimul moment, Mike ceva la ureche:

— Să-l lăsați pe Uragan să conducă rezervații pe Mistral pentru finish. Despre ceilalți nici să nu vă sinchisiți!

Lindley părea liniștit și stăpân pe sine.

Mistral pierdu puțin teren, chiar dela start. Nu numai Uragan și Mușchetar, dar și alți cinci cai goneau cum înaintea lui. Dar Mistral recuperă pierderea. Căzând în fața lui nu se mai aflau decât doi cai. Uragan era însă cu mult înaintea. Deodată Lindley îi recunoscă pe bunicul, care parcă îl îmbărbăta cu privirea. Bruce, se clătină și căzu din șea. O secundă rămase nemișcat, apoi se sculă repede în picioare. Mistral se afla lângă el, dar fără șea. Animalul își aștepta, credincios, stăpânul.

Câțiva oameni veniră.

Farland.

Lister se șterse de lăcele îl dureau.

— Tim, adu-mi repede șeaua de pe calul bunicului!

— Dar...

— Sboară, Tim, sboară...

— Tim o sbughi. Fără să mai întrebe smulse șeaua de pe calul colonelului, care descălecăse atunci când nepotul său căzuse, apoi o fixă bine de spinarea lui Mistral.

Un om ridicase între timp șeaua căzută și o cercetă atent.

— Domnilor, cureaua

Lister auzi cuvintele, apără și Loomis.

Intre timp

— Degeaba domnișorule, spuse el. Ai pierdut cursa. Cei alți cai au avans de aproape 500 metri.

— Nu! Nu!... Ajută-mă să încălec...

Lui Lindley îi vene să plângă, nu alta. Când s văzu în spîrca calului, îci nu mai avu nevoie să-și imboldească armăsarul, căci acesta o sbughî ca o sfârlează.

— Lister ai înnebunit? strigă colonelul, văzând galopul nebun al calului, dar Mistral nu mai era decât un punctisor, mic, negru, în depărtare.

Colonelul se repezi spre o mașină, care porni pe șosea. Voia să vadă finishul, cel mai interesant lucru într'o alergare de cai. Oamenii lui Lister se căjaraseră pe o estradă înaltă, de scânduri.

Mistral gonja mereu. La obstacolul următor, ceilalți cai mai niciodată ceva din avans. Mistral pe contramă cursa în timpul său îndrăcit. La intrarea în Cheveney, armăsarul refăcuse cea mai mare parte din handicapul pierdut și ajunsese grosul cetei de concurenți.

În depărtare se vedea o pată roșie. Acesta trebui să fie Uragan și călărețul său...

La al doilea obstacol Mistral întrecu pe Dr. Crockett și Mușchetar. Distanța probei — cei 8045 metri, presărați cu obstacole foarte dificile — constituiră nocul lui Lister căci altfel ar fi pierdut cursa de mult.

Când ajunsese aproape de înălțimea Borrogate, Mistral sbura de parcă ar fi fost o săgeată.

Lângă locul istoric unde generalul Lister oartea, un polișist motociclist, tipă înfricoș.

— Omule, îți vei frînge gâtul!

Mistral începuse însă urcușul. Deodată? șomot de copite îndăcătul lui, Doamne... ajungea careva?

Nu, pe Mistral nimeni nu-l putea ajunge acum, cu atât mai mult cu cât o câmpie largă și frumoasă se așternea înaintea copitelor lui.

Deabia acum își dădu seama Lindley de situație. Uragan era înaintea lui Mușchetar îndurăt, iar alături ânsul gonea Cuetonius.

— Bravo! Mistral! făcu Lister, mângâindu-i coar armăsarului său neprețuit.

Calul mișcă, mulțumit din urechi și-teza.

Câteva salturi încă și se pomeni pe hipodrom. Mulțimea, văzându-i, isbucni într'o furtună de urlete.

— Uragan... Uragan... țin'te bine!...

— Mușchetar înainte!...

— Spanac!... Diavolul cenușiu îi i

Uragan se

lui

Mistra!

— Mistral!... Mistral!...

Diavolul cenușiu alerga înc

Uragan... Înainte, înainte...

— Mistral!... Mistral!...

Se iscă un tăcâboi de nedeseris.

Uragan — Mistral alergau acum cap la cap.

— Pune mâna pe cravașă, omule! (îpă un tânăr lui

Lindley,

— Uragan... Uragan...

— Mistral! — Mistral!...

Și bravul cenușiu îl întrecu pe Uragan, dau nu cu un cap, ci cu o bună lungime. Mult mai departe se vedea venind Muschetar, al treilea din lot.

Aparatele fotografice se îndreptară spre Lister.

Publicul urla înebunit. Dar cu toate că majoritatea spectatorilor își pierduseră banii, oamenii ~~era mulțu~~ miți că Derby-ul din Querfeld fusese câștigat de unul de prin partea locului... și nu de un străin.

Lui Mistral i se pusese o cunună ~~i are de flori~~, în jurul gâtului iar Lister primi din partea ~~Comitetului~~ Alergărilor un pocal mare de argint. El ~~fugi însă de o-~~ vațiile publicului, căci nervii nu-l mai ~~țineau~~. Se urcă în mașină, ajutat de Chance și automobilul ~~o~~ sbughii, condus de priceputa mână a lui Tim. |

CAPITOLUL XXXII

DEMASCAT

Colonelul Lister Postlewaite, Halcyone și Lymmouth se înapoiază la Lister Hall. Primii trei erau bine dispuși.

— Dragul meu Charles, încep Postlewaite, după o lungă tăcere, victoria lui Lindley nu poate trece ignorată. Ar trebui să-ți spui câteva cuvinte frumoase.

Halcyone se uită recunoscătoare spre unchiul ei. Colonelul ridică din umeri.

— Dece? A primit destule cuvinte frumoase din partea altora...

— Îl cunoști rău! Sunt sigur că i-ar face mare bucurie dacă ar auzi câteva cuvinte dela ai săi...

— S'a lepădat, doar, de ei!... Fă-mi plăcerea, Willy și vorbește-mi de altceva.

— Cum poți să fi atât de aspru cu cineva care ți-a dat carne și sânge din trupul tău!

O altă privire a Halcyonei răsplăti pe judecător de vorbe sale.

-- Afară de asta a câștigat o mare victorie purtând culorile tale.

Obrazul colonelului se roșia din ce în ce mai mult.

-- Din punct de vedere sportiv, unchiul are dreptate. interveni Halcyone. A călărit dumnezește!

— Păi nu degeaba e elevul meu!

— Haide, bătrâne, oare inima nu-ți dă ghies?

— Nu, pe toți dracii, nu! izbucni el.

Începu să umble prin cameră de colo până colo, înfuriat. Lymmouth, care, la un moment dat, crezuse că a pierdut partida, răsuflă ușurat.

În cameră pătrunse acum noul majordom, care mână colonelului o scrisoare.

— Iar vreo potlogărie a nepotului meu, strigă colo-

nelul, după ce majordomul se retrase. Dracu să mă ia dacă-l voi ierta vreodată. I-auzi, să-mi schimb eu personalul pentru dânsul... să mă lipsesc eu de bravii mei oameni cari mă serveau de zeci de ani!

Rupse plicul și începu să citească. Deodată, ridică capul, se uită prin cameră, își puse din nou ochelarii pe nas și citi mai departe. Apoi își trecu cu mâna peste ochi, ca și cum ar fi fost orbit de soare...

Se apropie de masă, aruncă scrisoarea în fața lui Postlewaite și spuse:

— Citește-o te rog și spune-mi ce crezi!

Judecătorul luă scrisoarea și citi:

BUNICULE,

M'aș fi bucurat nespus ca după izbândă să vin la tine, rugându-te, în genunchi să mă ierși de toate prostiile ce-am făcut. Cu alât ma înmult aș fi venit, cu cât Mistral m'a făcut să câștig o avere. Fără îndoii ă că de mult aș fi fost la tine dacă starea mea corporală n'ar lăsa de dorit... Deaceea te rog pe tine, dacă vrei să mă ierși, să vii la mine aslăzi, când eu sunt atât de fericit.

LINDLEY»

Colonelul sta tăcut într'un colț al camerei. Postlewaite împături scrisoarea și se răsti supărat, la Halcyone:

— Și tu, proasta, ce te-a găsit să suspini?

Lymmouth se mișcă pe scaun, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Afară se iscă un târâboi teribil. Ușa fu trântită cât colo, și, cu toate împotrivirile majordomului un tânăr pătrunse în cameră. Lymmouth recunoscu imediat pe Lefty.

— Aici ești dar, strigă acesta, când îl recunoscă. Ia-ți banii înapoi — cu un derbedeu ca d-ia nu vreau să am deaface.

Lymmouth se îngălbeni ca ceara.

— Ce înseamnă asta? se sborși el.

— Asta înseamnă că-mi pare rău că convins de o pușlama ca tine.

— Omul acesta o fi nebun!...

— Da, sunt nebun! Uite arginții lui Iuda... îmi ard degetele!

Și aruncă în obrazul lui Lymmouth un teanc de

bancnote, cari se răspândiră prin toată odaia.

Postlewaite sări în sus și-l apucă pe Lefty de braț:

— Vorbește, omule, spune ce s'a întâmplat!

Suspînând, băiatul mărturisi că din gelozie, vîzînd că Mistral nu l mai ascultă pe el — pe domnisorul, se lăsase convins de Lymmouth să iare cureaua ce ținea legată șeaua de cal.

Lymmouth încerca să protesteze, dar,

colonelul îi porunci să tacă.

— Acum știu că cecace am făcut în anulă un tentat la viața unui om, slăsi Lefty înaintați mă Tribunalului... nu cer iertare. Dar vrea ca si pușlamaua asta să fie condamnată.

Postlewaite și colonelul schimbă priviri întrebătoare. Judecătorul încuviință și Lister duse mîna la buzunar.

— Ține, tinere, spuse el întinzînd băiatului câteva bancnote. Demersul tău dovedește că esti un băiat cumsecade. Încearcă să începi o viață nouă — dar dacă se poate, cât mai departe de Lister Hall!

Lefty luă banii, făcu o plecăciune și dispăru fără să spună vreo vorbă.

— Ție, Lymmouth continuă bătrînul, întorcîndu-se spre nepotul său, îți dau acelaș sfat ca și complicei tău. Vreau ca până când ți voi înapoia, să nu te mai găsească aici!

Și luînd-o pe Holeyone de braț, bătrîna

odaia. Lymmouth izbucni într'un hohot de rîs și i să sirîngă bancnotele de jos.

CAPITOLUL XXXIII.

EPILOG

Când mașina se opri în fața hanului, de sus parveni până la el, un cor sălbatec, care cânta... balada câinelui și... știți dv.

Văzând noii veniți, toată lumea amuți.

Dece v-ați oprit? Haide, dați-i drumul... și ține-ți isonul, judecătorule... sau poate că nu vrei?

— Ba eu vreau... dar... fac eu Halcyone?

— Dacă imi îngăduiți să mă amestec, v'as sfătui s'o lăsați pe d-ra să se urce la d. Lindley. Țeții l-au zăăcit cu totu' cu cântecul lor.

Fără să mai spună o vorbă, fata o tui pe scări, sus cu judecătorul și colonelul pe urmele ei.

Oricât de urât ar fi pentru autor, trebuie să mărturisim că înainte ca judecătorul să pătrundă în cameră... privi mai întâi prin gaura cheiei.

— Ei... ce vezi? întrebă colonelul curios.

— Psst... psst!...

— Du-te dracului și spune odată, Nu v de curiozitate.

— Amândoi stau unul în fața altuia, fără să scoată vreo vorbă... Halcyone plânge...

— Și altceva ce mai vezi?

— Ba da... chestia e în regulă... putem pleca!

— Vin! tună judecătorul atunci când intră în camera unde se aflau adunați toți credincioșii domnișorului.

Paharele se umplură pe dată.

— Băieți, acum ciocnim în sănătatea domnișorului și a logodnicei sale d-ra Halcyone Tiver' n.

Toți ciocniră paharele, încântați.

— Al doilea pahar, luă acum vorba colonelul, ștergându-și mustățile, îl vom ciocni în sănătatea lui Mistră! Ura pentru Diavolul Cenușiu!

— S F Â R Ș I T

AE
Colecția

DANUBIU

a publicat până în prezent
următoarele patru romane
de mare succes :

1. Nu sunt criminal
de G. Mansfield
2. Păianjenul cenușiu
de Guy d 'Antim
3. Biciul destinului
de Otto Soyka
4. Prizonierul din Zenda
de Anthony Hope

IN PREGĂTIRE

Domnița Stepelor

de Albert Bonneau

116